У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-3740
— Тел. в Ню Йорку: — BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5227

РІК LXXVII. Ч. 220. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 3-го ГРУДНЯ 1970 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, DECEMBER 3, 1970 No. 220. VOL. LXXVII.

У Вінніпегу видано англійською мовою велику Історію Українців Канади

Д-р Михайло Марунчак передає примірник „Історії Українців Канади" президентові КУК Впр. о. д-рові Василеві Кушнірові.

Вінніпег. — У видавництві „Історичні публікації" появилася друком, великою 792-сторінковою книгою нова праця відомого дослідника історії українців Канади д-ра Михайла Марунчака п. н. „The Ukrainian Canadians: A History". Видана ця праця англійською мовою за спонзоруванням Комісії Канадійського Сторіччя під фірмою Української Вільної Академії Наук в Канаді і з фінансовою підтримкою Української Канадійської Фундації ім. Тараса Шевченка. Вступне слово до цієї монументальної праці написав відомий український історик проф. Володимир Ю. Кисілевський. Три обширні розділи праці розглядають: Еру піонерів, Еру розвиткової діяльности й Еру завершення. Історія д-ра М. Марунчака має енциклопедичний характер й окремі її розділи та підрозділи присвячені національним і соціяльним процесам, ідентифікації української спільноти в Канаді, народному мистецтву, релігійно-церковним питанням, українському шкільництву, пресі, літературі, науці, організаційному життю, політиці, участі українців у канадійських військових формаціях, в адміністрації, судівництві, законодавстві та в загальній репрезентації. В окремих розділах висвітлені зв'язки українців Канади з Рідним Краєм. Завершують книгу спеціяльні індекси-покажчики: осіб, церков, парафій і церковних організацій, світських організацій і кооператив, шкіл і виховних установ, преси і видань та географічних назв. Окремо подана вибрана бібліографія праць про Україну й українців у Канаді. Книга багато ілюстрована оригінальними фото з різних ділянок українського життя в Канаді. Автор цієї важливої праці д-р Михайло Марунчак, довголітній дослідник українського життя в Канаді, є також автором виданих останніми роками великих праць українською мовою — трьох томів „Студій до історії українців Канади" та одного тому „Історії українців Канади". Тепер підготовляє він до друку четвертий том згаданих „Студій" та другий том „Історії українців Канади", як також довідник про канадійських українців.

Студенти Гантер Коледжу в Ню Йорку запрошують громадянство на великий концерт

Репрезентантки Українського Студентського Клюбу Гантер Коледжу під час відвідин в редакції „Свободи". Біля ред. Зенона Снилика (зліва) стоять: Іванка Кузів, Анна Фанок, Єлисавета Чарторийська та Ірина Яків.

Джерзі Сіті. — Головну Канцелярію УНСоюзу і редакцію „Свободи" відвідала у вівторок 1-го грудня група українських студенток із Гантер Коледжу — представниці Українського Студентського Клюбу в тому коледжі, що нараховує близько 24 000 студентів. Український Студентський Клюб при тому коледжі існує вже 15 років. Від початку 1970 р. його очолює енергійна й активна студентка Анна Фанок. З нею прибули панни: Ірина Яків — студентка математичного факультету, Єлисавета Чарторийська — секретарка Клюбу і студентка психології, Анна Кузів — віце-президентка Клюбу і студентка медицини. Всі вони дуже добре володіють українською мовою, були або є членами СУМ та Пласту, беруть участь в українському мистецькому житті, зокрема троє з них є членками хору „Жайворонок". Супроводив їх у відвідинах УНСоюзу і „Свободи" п. Петро Польний, адміністратор хору „Жайворонок" і сумівський діяч, який не так давно відбув військову службу на фронті у В'єтнамі.

Український Студентський Клюб при Гантер Коледжі нараховує тепер 42 членн. Щоб зацікавити клюбом бі-

(Закінчення на стор. 6-ій)

ЗАПОЧАТКУВАННЯ БУДОВИ ХМАРОСЯГУ УНС МАЄ НАЙШИРШИЙ ВІДГОМІН

Джерзі Сіті. — Благословення та викопання першої лопати землі під будову 15-поверхового хмаросягу Українського Народного Союзу над Гудсоном на площі Exchange, між вулицями Montgomery Greene і Railroad, під час церемонії в понеділок, 30-го листопада, має найширший відгомін в місцевій і позамісцевій американській пресі та серед місцевого і довколишнього громадянства. Обидві місцеві газети: "Jersey Journal" і "Hudson Dispatch" у своїх виданнях з вівтірка, 1 грудня, подали обширний опис та ілюстрації з понеділкової церемонії, описуючи рівночасно запляноований хмаросяг і його значення для міста та його розвитку. Крім обширної вістки, "Jersey Journal" надрукував ще й під багатомовним заголовком „Наші українці" редакційний коментар, в якому сказано:

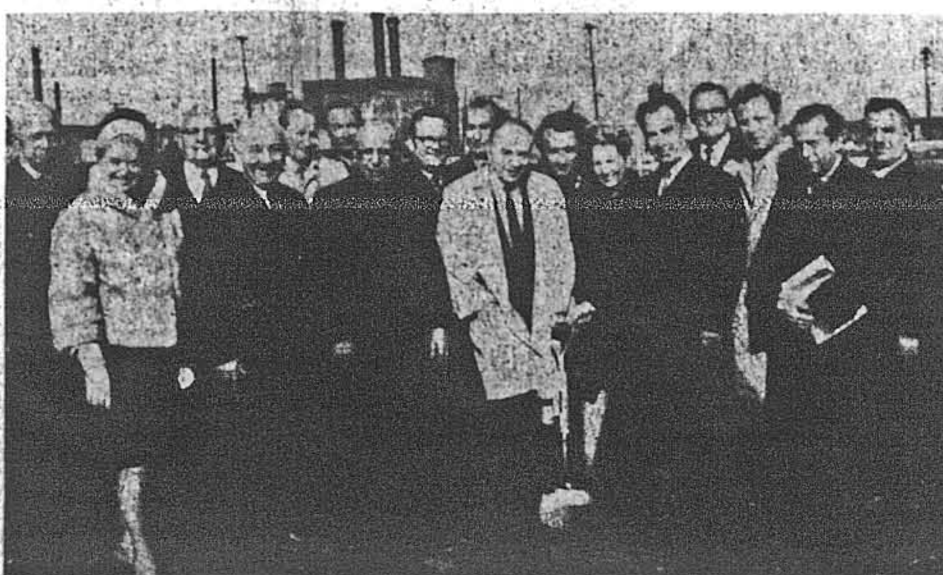
„Невеликий півкруг оточив мікрофон посередині будівельної ділянки на площі Exchange, як вийшла жінка і почала співати ‚Зоряний Прапор'. Співала вона без акомпаніяменту, тільки її голос возносився понад тишу ясного, погідного ранку. Після того вона співала ‚О, Канадо', бо Український Народний Союз є інтернаціональний за своїм засягом. В тиші лунав тільки її голос. Але ж потім коли вона почала співати український національний гимн, до її співу приєдналася солідний хор голосів з-поміж зібраних, співаючи впевнено разом з нею пісню народу поневоленого, пригнічуваного, але не переможеного.

Пізніше, коли вже започатковано копання землі під будову нового 15-поверхового будинку Головної Канцелярії УНС, президент цього Союзу Йосип Лисогір сказав:

‚Наші українські люди жили в Джерзі Сіті вже від майже сто років... Їх українська громада росла і процвітала. Часи змінилися... наше місто має свої проблеми... деякі із його громадян втратили довір'я і визбулися надії. Ми їх не втратили. Ми, українці, любимо це місто. Ми рішені залишатися тут. Будинок, поставлений на цьому місці, є ще однією ознакою нашої віри в Джерзі Сіті... Ми переконані, що йому призначене славне майбутнє, ми зобов'язуємося підтримувати його повністю на шляху до тієї мети'.

Мужні, підбадьорюючі слова, але чи справді Джерзі Сіті може їх здійснити? Вистачить тільки згадати сильний спів старого національного гимну, щоб знати, що є люди, для яких не існує зневіра і дефетизм" — сказано в цьому коментарі.

У місті, в крамницях і ресторанах та міських бюрах, американці вітають знайомих українців ґратуляціями та найкращими побажаннями, не скриваючи свого подиву для запляноваvаного хмаросягу, що буде найвищою бюровою будівлею міста.

Під час церемонії благословення і викопання першої лопати землі під будову хмаросягу УНСоюзу біля Гудсону в Джерзі Сіті. На фото стоять (зліва): ред. А. Драган, пані Марія Лисогір, почесний член Головного Уряду УНС Роман Слободян, головний предсідник Йосип Лисогір, будівельний інженер Роман Волчук, інженер електрифікації Роман Галібей, о. декан Антін Борса, головний касир дир. Петро Пуцило, будівельний інженер Ярослав Ткач, архітекти інж. Юліян Ястремський й інж. Аполінарій Осадца, заступниця гол. предсідника пані Марія Душник, заступник головного предсідника на Канаду сенатор Павло Юзик, правний дорадник адв. Йосип Талафус, заступник головного предсідника проф. Іван Телюк, заступник гол. предсідника і рекордовий секретар Володимир Сохан та секретар Окружного Комітету Відділів УНС в Ню Йорку Микола Хоманчук. (Світлив: *ред. Зенон Снилик*)

Об'єднані Нації прийняли резолюцію в обороні воєнних полонених

Об'єднані Нації. — На Комісії соціяльних справ Об'єднаних Націй, яка складається з усіх членських держав ОН, прийнято у вівторок 1 грудня 60 голосами проти 16 при 34-ох, що стрималися спонзоровану Америкою та 10 іншими державами резолюцію, яка закликає до людяної поведінки супроти воєнних полонених. У тій резолюції не називається В'єтнаму ані будь-іншої країни та говориться про „всі збройні конфлікти" і про „всі партії причетні до збройних конфліктів, без уваги на те, як їх називається". Резолюція поручає людяне поведення супроти „цивільних, полонених і комбатантів усіх збройних конфліктів". Вона закликає до виконування постанов усіх міжнародних конвенцій, прийнятих у справі воєнних полонених і поведення воюючих сторін та підкреслює спеціяльно ролю Міжнародного Червоного Хреста, який повинен мати доступ до всіх таборів воєнних полонених. Окрема точка резолюції закликає генерального секретаря Об'єднаних Націй У Танта продовжувати заходи в справі облегшення долі чи звільнення воєнних полонених. Резолюція складається із вступу і 6-ох точок. Тому, що всі членські держави ОН заступлені в Соціяльній Комісії, то прийняття тієї резолюції на Генеральній Асамблеї не підлягає сумніву. В тому самому дні у Парижі голова американської делеґації на „мировій" конференції про В'єтнам, Дейвід Брус, натаврував на окремій пресовій конференції поведення Північного В'єтнаму супроти воєнних полонених, як „безсоромний підхід" та як „грубий шантаж". Брус заперечив, наче б недавній американський рейд для звільнення полонених міг негативно відбитися на переговорах про В'єтнам, бо — ствердив він — „і так нема ніяких переговорів".

Нюйоркський німецький щоденник виходитиме вже тільки два рази в тижні

Ню Йорк. — Впливовий і поширений колись німецькомовний щоденник „Ді Штаатс-Цайтунґ унд Герольд", один із найстарших часописів у ЗСА, заснований ще 1834 року, подав до відома, що фінансові труднощі примушують видавництво цього щоденника обмежити його вихід до двох разів на тиждень. Фінансові труднощі цієї газети спричинені, згідно з повідомленням, збільшенням коштів друку і великими втратами внаслідок зменшення кількости оголошень і також передплатників. Останніми місяцями цього року „Ді Штаатс-Цайтунґ унд Герольд" виходив у будні дні крім суботи, тиражем в 11 843 примірників і в неділю поширеним виданням в 26 712 примірників. Сьогоднішні труднощі названої газети були передбачені одним із його співвласників Авґустом Штоєром, який заявив у 1954 р., що часи змінюються і разом з ними зміняється характер німецької іміґрації. „Німецькі іміґранти, — казав він — виходять сьогодні з корабля з примірником журналу „Лайф" в одній руці і з „Ню Йорк Таймс-ом" у другій руці і запитують по-англійськи, де можна купити жувальну гуму".

Обласний організатор УНС В. Оріховський познайомився з Округами Бофало і Рочестеру

Минулого кінця тижня відбулася інсталяція обласного організатора Василя Оріховського в його двох Округах, що входять у склад його області, а саме в суботу, 28-го листопада в Бофало і в неділю, 29-го листопада, в Рочестері.

Окружні збори в Бофало відбулися в Українськім Народнім Домі. З одинадцяти Відділів Округи взяли в них участь урядовці семи Відділів. Проводив зборами голова Округи п. Атанас Кобрин. Після короткого огляду праці Округи, доповідь про стан цьогорічного змагання за дальший ріст УНСоюзу виголосив головний секретар д-р Ярослав Падох, а головний радний Володимир Запаранюк з Ютики, подав огляд стану організаційної праці в стейті Ню Йорк. Після цього обговорено пляни праці чи радше співпраці урядовців Відділів з обласним організатором Василем Оріховським, з яким приявні познайомилися.

В Рочестері відбулися збори наступного дня в Українсько - Американськім Клюбі. Взяли в них участь близько сорок осіб з усіх

(Закінчення на стор. 4-ій)

Ізраїль затопив єгипетський моторовий човен

Єрусалим. — Ізраїльські власті проголосили, що ще минулої суботи з ізраїльських надбережних фортифікацій на східньому узбережжі Суезького каналу затоплено єгипетський моторовий човен, як він під'їхав під Синайський півострів в затоці Суезу. Ізраїльські власті твердять, що чотири особи залоги того човна мали за завдання перевести шпигунську роботу та перепачкувати на окупований Ізраїлем Синайський півострів вантаж ганішу, що його знайдено на човні. Всі члени тієї залоги згинули. Західні коментатори вказують на той інциндент як на доказ, що воєнне перемир'я в обширі Суезького каналу дуже хитке і непевне і що тому існує необхідність поведення мирових переговорів.

Степан Ґавриш переобраний на голову Окружного Комітету Відділів УНСоюзу у Філядельфії, Па.

Філядельфія. — В неділю, 29 листопада 1970, Окружний Комітет Відділів УНСоюзу Філядельфії та околиці відбув тут в залі УСТ „Тризуб" свої річні Загальні збори, під час яких обрано Окружну Управу на чолі з перевибраним на голову Степаном Гавришем, головним радним і обласним організатором УНС.

Збори відкрив С. Гавриш. Секретар 45-го Відділу Микола Сеник, як найстарший відділовий урядовець, провів молитву. До Почесної Президії були запрошені головний касир УНС дир. Петро Пуцило, головний контролер д-р Іван Скальчук, представник Відділу УККА інж. Михайло Нич і голова станиці ОбВУА інсп. Микола Олексевич.

Степан Гавриш

Президію зборів обрано в такому складі: д-р Іван Скальчук — голова, проф. Степан Шилкевич — заступник і інж. Андрій Забродський — секретар. Вибрано Номінаційну Комісію, до якої ввійшли: мґр Іван Скочиляс, Мирон Карбівник, Семен Лупацій, інж. Тихон Тещук і Йосиф Хома.

(Закінчення на стор. 4-ій)

„ГОЛОС АМЕРИКИ" ЗАПЕВНЯЄ СВІТ, ЩО ЗСА БУДУТЬ ДОТРИМУВАТИСЯ ЗАСАД ПРО ПРАВО АЗИЛЮ

ПЕРЕДБАЧАЮТЬ МОЖЛИВІСТЬ КОНҐРЕСОВОГО СЛІДСТВА В СПРАВІ ВИДАЧІ СОВЄТАМ МОРЯКА-ЛИТОВЦЯ

Вашингтон. — З'єднані Стейти Америки використали всі засоби їхнього радіопередавання й інформаційної служби, щоб запевнити світ, що відмова права азилю для литовського втікача із совєтського корабля в минулому тижні була тільки прикрою бюрократичною помилкою, а не наслідком зміни в політиці ЗСА у відношенні до політичних втікачів. У вівторок 1 грудня ц.р. „Голос Америки" передавав англійською і 22 іншими мовами народів Східньої Европи, в тому також українською, литовською, російською й іншими, коментар, в якому випадок з видачею литовського моряка в совєтські руки визначено, як такий, що викликає огиду й обурення, й із ствердженням, що він спричинив широке порушення у громадській опінії ЗСА. В дальшому у коментарі сказано, що „З'єднані Стейти Америки будуть оберігатися проти будь-якого повторення випадку і що майбутні інвестиґації встановлять основніше правила, що їх треба буде дотримуватися в таких справах". З'ясувавши докладно в радіопередачі для східньоевропейських слухачів перебіг і спосіб видачі моряка-втікача совєтам, в коментарі ствердженo, що випадок з видачею згаданого втікача „викликав широку хвилю обурення у ЗСА і що ідея відмови політичного азилю є відразливою для американців і таким же обурливим є дозвіл капітана американського катера на вихід совєтських моряків на поклад американського корабля для проведення такої брутальної місії". В коментарі повідомлено наприкінці, що крім наказаного президентом Ніксоном слідства буде правдоподібно проведена також і Конґресом спеціяльна інвестигація. Справа ганебної видачі моряка литовця в совєтські руки є й далі темою критичних редакційних статтей в американській пресі. У своїй другій вже статті з цього приводу, американський щоденник „Ню Йорк Таймс" ще раз засудив „неймовірну співпрацю із залогою совєтського корабля в справі насильного повернення литовського втікача" і відкидаючи „сміховинні" виснення командантів Прибережної Охорони, ствердив, що цей випадок „є порушенням параграфу 33-ього Женевської Конвенції в справі втікачів, що її підписали також ЗСА".

Владика Йосиф Шмондюк поблагословить Пластовий Дім у Ню Йорку

Ню Йорк, Н.Й. (О.Л-ий). — Цієї суботи, 5-го грудня, о 4-ій годині по пол. Стемфордський Владика Преосв. Йосиф Шмондюк поблагословить набутий і основно перебудований Пластовий Дім у Ню Йорку в асисті духовенства, між ними пароха церкви св. Юра Впреп. о. ігумена д-ра В. Гавліча, пластових капелянів о. Б. Смика та о. протопресв. А. Селепини, який репрезентуватиме перешкодженого недугою Архиєпископа УПЦеркви Владику Мстислава.

У посвяченні і відкритті набутого перед кількома роками та основно перебудованого коштом чверть мільйона долярів Пластового Дому при 144 Другій Евеню в Ню Йорку візьме участь численна пластова молодь, пластовий провід, батьки, представники організацій та громадянство. Бунчужним свята визначений пл. сен. Борис Кекіш.

Після посвячення Дому та зустрічі Владики з пластовою молоддю, відбудеться о 6-ій год. вечора в Українському Народному Домі святочний бенкет, який проводитимуть, як тостмайстри, пл. сен. д-р Я. Падох і д-р В. Терлецьковець. Мистецьку програму виконає пластова молодь Нюйоркської Станиці. Підготовкою цього свята займався широкий діловий Комітет під проводом заступника станичного пл. сен. інж. Романа Рогожі.

Пластову Станицю в Ню Йорку, найбільшу з усіх, яка згуртовує біля 700 пл. членства, очолює вже 5 років пл. сен. Павло Дорожинський, а Пластову Фундацію, що займається купном і перебудовою Пластового Дому, група послідовних пластунів і приятелів Пласту під проводом голови інж. Романа Баранського. Пластуни сеніори, згуртовані в Осередку Праці УПСеніорату під проводом осередкового пл. сен. Михайла Юзеніва, та батьки пластової молоді, об'єднані в Гуртку Пластприяту із головою п. Ярославом Черником на чолі, тісно співпрацювали та допомагали у збірці фондів на набуття та перебудову Пластового Дому.

У ЛМКлюбі відбудеться вечір на пошану д-ра В. Старосольського

Ню Йорк. — У п'ятницю 4 грудня ц. р. відбудеться в Літературно - мистецькому Клюбі в Ню Йорку вечір, присвячений пам'яті одного з найвидатніших діячів Західньої України в добі між двома світовими війнами, д-ра Володимира Старосольського. Д-р Кость Паньківський, як член української адвокатури у Львові разом із д-ром Володимиром Старосольським, промовлятиме на тему „У боротьбі за правду і за людину", — другий кол. український адвокат і партійний колега Володимира Старосольського, д-р Степан Ріпецький, говоритиме на тему „Слова і діла". Син пок. Володимира Старосольського, д-р Юрій Старосольський із Вашингтону, накреслить „Сильветку вченого", а донька Уляна Любович, відчитає літературний нарис „Амнестія". У музичній частині виступить піяністка Дарія Гординська - Каранович. Початок о год. 8 веч.

Проф. д-р В. Старосольський

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢
Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

На новому етапі

Коли в 1894-му році в „день батька країни" Джорджа Вашингтона 22-го лютого створено Український Народний Союз, „Свобода" з 1-го березня того року повідомила про цю подію старослов'янським, церковним словом „Совершишася", пишучи в коментарі, що створенням цієї першої української національно - громадської установи „Україна воскресла в Америці".

Цим самим „совершишася" можна окреслити і благословення та викопання першої лопати землі під будову 15-поверхового хмаросягу цього самого Українського Народного Союзу, що сталося 76 років пізніше, 30-го листопада 1970-го року в Джерзі Сиві.

В Америці, як і в більшості вільних країн, найвищу вартість має людина. Але найбільшу силу має організація людей та їхні ресурси. З цього здавали собі справу основоположники УНСоюзу, коли поставили собі за мету зорганізувати в рямках цієї установи „всіх українців", звідки вони не походили б, до якої церкви вони не належали б та яких політичних поглядів не були б. Це й сьогодні є головною метою УНСоюзу, бо тільки так він може створити головну передумову для служби своїй громаді і своєму народові.

Все ж таки організація та її людська й культурна, господарська і кожна інша спроможність мусить виявитися не тільки в цифрах на папері, але й в таких конкретних виявах, як публікація книжок, жертвенність на добрі цілі, та в її всебічній активності і, не в останній мірі, в її приміщеннях. Власне приміщення є чи не найбільшим виявом такої „видимої ідентичности" для поодиноких організацій, що так влучно характеризували наші люди в Україні, кажучи: „пізнати пана по халявах".

Український Народний Союз має неперевершений організаційний, фінансовий, ідейний, культурний і який хочете інший доробок. Бракувало йому ще тієї „видимої ідентичности", відповідних приміщень. Це відчували добре всі союзовці, всі члени Головного Уряду, всі конвенції, як і вся наша українська громада в Америці і Канаді, вважаючи, що, крім величавих наших храмів Божих, ми повинні мати й репрезентативну будівлю. Сенатор Павло Юзик промовляючи під час церемонії благословення і викопання першої лопати землі під хмаросяг УНСоюзу, слушно заявив, що з цією будівлею здійснюються мрії кількох українських генерацій в Америці і Канаді. Отже, знову „совершишася"!

Будова нових, хмаросяжних приміщень УНСоюзу, що буде закінчена весною 1972-го року, без сумніву, відкриває новий етап в розвитку не тільки УНСоюзу, але й всієї нашої великої української громади в Америці і Канаді. Ця пишна, найбільш модерна будівля стоятиме над Гудсоном, яким щоденно пропливають до нюйоркського порту сотні кораблів багатьох націй світу. Вона перекликатиметься через Гудсон із світовим фінансовим центром Волл-стріту та могутнім Осередком Світової Торгівлі. Вже сама церемонія започаткування будови хмаросягу УНСоюзу викликала найбільше зацікавлення та неймовірно піднесла український престиж у місті, стейті і — без сумніву — в країні. Вістку про започаткування цієї будови подали на перших сторінках не тільки місцеві й довколишні американські газети, але й великі пресові агенції рознесли її по цілій країні і світі. Українська „видима ідентичність" у формі хмаросягу УНСоюзу починає діяти ще перед її завершенням. Вона збігається із завершенням одного з культурних хмаросягів УНСоюзу у формі двох томів коштовної англомовної Енциклопедії Українознавства. Все це, без сумніву, започатковує новий етап у праці і розвитку УНСоюзу та української громади в ЗСА і Канаді, що вже проходитиме під знаком цієї нашої „видимої ідентичности".

Зміни в Уряді

Димісія секретаря внутрішніх справ Волтера Дж. Гікела не спричинила б такого шуму в американській пресі, якби її поважна частина не використовувала кожної нагоди для посилення своєї кампанії проти президента Ніксона. Тому й ті часописи, які критикували призначення Гікела на те становище, а опісля критикували його за його ставлення до проблеми зберігання природи — тепер раптом виступили в його обороні, як ніби жертви нетолеранції самого Ніксона супроти інакодумаючих членів Уряду.

А втім, об'єктивні коментатори стверджували, що відхід Волтера Дж. Гікела був нормальною і оправданою подією, згідно з традиційною державною системою та практикою. За Конституцією — американський Президент сам, за своєю вподобою вибирає собі членів свого Уряду та штабу, без обов'язку з'ясовувати причини переводить персональні зміни в Уряді. Хоч не може так бути, щоб 12 членів Уряду, плюс 21 член штабу Білого Дому та ще й керівники 10-ти автономних агенцій Уряду, усі вони мали ту саму думку в усіх важливих справах, мусить існувати в такому колективі гармонійна співпраця. Майже неможливо виключити різні дисонанси, але це власне обов'язок і відповідальність кожночасного Президента дбати за привернення порушеної гармонії. Знавці відносин запевняють, що „клопіт" із Волтером Дж. Гікелом був у тому, що він — недавній губернатор Вашингтонського стейту і мультимільйонер — не рахувався з такими неписаними законами державної верхівки, як конечність узгіднювати із штабом Білого Дому свої назверхні заяви в сутніх державних справах, не заскакувати Президента своїми виступами, співпрацювати з апаратом свого власного Секретаріяту та спорідненими агенціями. Наприклад, три великі щоденники отримали відписи листа В. Дж. Гікела до през. Ніксона з травня ц. р. із критикою ставлення Ніксона супроти молоді ще поки його дістав Ніксон. Ясно, що це могло Президентові не сподобатись.

Між В. Дж. Гікелом і Урядом не було повної згоди щодо боротьби з засміченням оточення, — він зголошував застереження проти такого очищування повітря і рік, яке сповільнювало б розвиток промислу. Словом, він допустився тактичних і фактичних помилок. І коли през. Ніксон, який спершу палко боронив його, тепер просив його зголосити свою димісію, то в цьому завинив сам Гікел. Держава на таких змінах ні гроші не терпить.

БАВАРСЬКІ ВИБОРИ

Мюнхен. — 22-го листопада відбулися вибори до крайового сойму (ляндтагу) Баварії. Здається, ніколи в попередніх виборах не було такої широкої агітації в Баварії, як на останніх виборах. Це саме було у недавніх виборах до крайового сойму в Гессені. В промовах і в пресі обох цих провінцій місцеві справи відступили на задній плян порівняно з політичними проблемами загально - державними. Противники теперішнього коаліційного уряду соціялістів і лібералів хотіли на виборах до крайових соймів показати, що урядові партії не мають довір'я в народних масах і тому цей уряд мусів би дати місце опозиційній християнській демократії.

Опозиція може похвалитися успіхами і в Баварії і в Гессені: християнсько - соціяльна партія під проводом Ф. Й. Штравса здобула на баварських виборах 56% усіх голосів і має в новому соймі 124 посли. Соціял - демократи втратили два мандати і мають у соймі 70 послів. Націонал - демократична партія, в якій верховодять різні діячі колишньої партії Гітлера, зазнали поразки у виборах до баварського сойму і не будуть мати в ньому послів.

Несподіванкою був успіх ліберальної партії — вільних демократів. Ця партія програла на виборах 1966 р. не була представлена в баварському соймі. Тепер має 10 мандатів.

Навіть преса, прихильна лібералам, пророкувала невдачу цій партії у виборах до соймів у Гессені та в Баварії. Аджеж зовсім недавно із ліберальної партії виступили три члени парляменту в Бонні і прилучилися до християнських демократів.

Опозиційні християнські демократи вели завзяту агітацію особливо проти провідника ліберальної партії Шееля, тепер міністра закордонних справ, за договори про нормалізацію з СССР і Польщею: мовляв, боннський уряд поробив Москві й Варшаві великі поступки, але за те нічого від них не одержав для Німеччини.

Пропаганда проти урядових партій велася й ведеться в тоні націоналістичному. Часто пишеться про „розпродаж Німеччини". Противники ліберальної партії твердять, що ліберали в уряді виконують „службову ролю" для сильнішого союзника — соціял - демократії...

Вибори в Гессені і в Баварії показали, що значна частина громадян позитивно оцінила закордонну політику Шееля. Він каже, що думка про поворот назад німців, виселених зі Сходу після 1945 р., це безпідставна мрія; що після 25 років миру треба визнати факти і помиритися з східніми сусідами: бо поворот виселенців на схід можливий був би тільки через нову війну, чого хіба божевільні хотіли б. Успіх лібералів на виборах у Гессені та в Баварії свідчить, що частина людности схвалює закордонну політику Шееля.

В Баварії на виборах помогла лібералам одна дивовижна пригода, що рідко трапляється в історії парляментської політики. Було так: Заохочені виступом трьох послів із ліберальної партії, провідники християнсько - соціяльної партії почали намовляти ліберального депутата Гельднера з Бонну, щоб покинув свою партію і приєднався до баварської християнсько - соціяльної партії. Цим була б ослаблена коаліція лібералів з соціялістами, і цей уряд міг би втратити більшість у парляменті. Гельднер повідомив провідників ліберальної партії про цю інтригу. На це йому порадили почати розмови про його „перехід" до християнсько - соціяльної партії, і Гельднер підписав заяву в тому дусі.

В писаній умові християнсько - соціяльна партія забезпечувала Гельднерові різні вигоди, наприклад, посольське місце в боннському парляменті: його кандидатуру християнсько - соціяльна партія мала б поставити в „певній окрузі". Окрім того, Гельднерові мали заплатити за вихід із ліберальної партії 400.000 марок (коло 100.000 долярів).

Вожді християнсько - соціяльної партії на зібранні перед виборами до Баварського сойму оголосили були про „перехід" Гельднера до їхньої партії, але через кілька хвилин із Бонну їх повідомлено: Гельднер лишається в ліберальній партії, а переговори з представниками християнсько - соціяльної партії провадив на те, щоб показати громадянству, яким способом ця партія хоче прийти до влади...

Скандал на половину Европи! Можна догадуватись, що знайшлися в Баварії виборці, які рішили голосувати за лібералів з протесту проти „незвиклих метод" християнсько - соціяльної партії в політиці.

Це не перешкодило успіхові християнсько - соціяльної партії в баварських виборах. Знавці ситуації зазначають: хоч „націонал - демократи" (вони недавно влаштували уніформовану демонстрацію і кричали „Брандта до стіни!") програли на виборах, але тільки тому, що їхні однодумці голосували за християнсько - соціяльну партію, бо ця партія вела агітацію в дусі „націонал - демократів".

Соціял - демократи мали невеликі втрати в Гессені і в Баварії. Ці втрати мають головну причину в безвідповідальних виступах провідників „Соціялістичної Організації Молоді". Ці молоді люди прислухаються до пропаганди „єдиного пролетарського фронту", що йде зі Сходу, і їм здається, що політика соціялістично - ліберального уряду в Бонні могла б бути „поступовішою". „Радикальні фрази" таких юнаків викликали нехіть між громадянами, що могли б голосувати за соціял-демократичну партію, і ці виборці вибирали ліберальних кандидатів. Само собою, після такої „допомоги" від „соціялістичної молоді" на виборах провідники соціял-демократичної партії вживуть певних організаційних заходів, щоб відмежуватися від шкідників.

Висновок з баварських виборів: вони зміцнили політичну основу ліберально-соціялістичного уряду в Бонні, бо ліберальна партія має ґрунт у народі.

П. А.

Франц Липецький

ПОНУРИЙ ЧОРНОГУЗ ГРЕЧКО

Так прозвав маршала Андрея Гречка, міністра оборони СССР Джан Г. Губбелл у своїй статті п. з. „Гречко: майстер совєтського мілітарного колоса", надрукованій в „Рідерс Дайджесті" за жовтень 1970 р.

Маловідомий досі, з понурою міною і жорстокими манерами, випробуваний комуніст Андрей Гречко став головним виконавцем наказів Кремлю.

Гречко народився 17 жовтня 1903 року в селі Голодаївка біля Ростову над Доном. Його батько, що якийсь час служив у царській армії, вчив малого сина орудувати конем і шаблею. З вибухом революції, в жовтні 1917 р. донські козаки виступили збройно проти большевицьких банд. Вже тоді молодий Гречко мріяв про військову кар'єру і чекав, хто переможе. В 1919 році, коли 16-річний Гречко зорієнтувався, що вплив большевиків пошириться, він зголосився добровольцем до червоної армії і брав участь в кривавих боях. Після перемоги большевиків він залишився в червоній армії.

По закінченні в 1926 році кавалерійської школи Гречко був підвищений до ступня молодшого ляйтенанта і служив у 61-му кавалерійському полку біля Москви. Полк цей, названий сталінською бриґадою, був тоді найжорстокішою військовою одиницею. Гречко мав тоді 6 з половиною стіп висоти та до 200 фунтів ваги і, за словами совєтського старшини, який служив із ним сім років, а потім утік із Совєтського Союзу, був надзвичайно брутальною особою. Коли він сідав навіть на найвищого полкового коня, його довгі ноги дотикалися землі, і він виглядав мов дорослий мужчина на іграшковому конику. Старшини сміялися з Гречка і прозвали його чорногузом. Замість прийняти це за жарт він кляв їх, погрожував їм і поводився з ними як дикун. Він ненавидів їх, а вони віддячувалися йому теж ненавистю.

У той час 90 відсотків старшин не належали до комуністичної партії, бо це пов'язане було з численними партійними обов'язками. Кар'єрист Гречко вступив у члени комуністичної партії і згодом здобув собі опінію вірного партійного слуги. Відтоді ніхто із старшин не відважувався глузувати з нього.

Одружившися з Клавдією Владимирівною, яка своєю вдачею відповідала йому, відлюдок Гречко, мов навіжений, почав вглиблюватися в студії військових дисциплін. І коли до партійного комітету „сталінської бригади" звернулися з наказом призначити здібного молодого старшину до Військової Академії ім. Фрунзе, командир бриґади, який не любив Гречка і хотів його позбутися, виставив йому фальшивий документ, що стверджував його високі здібності.

Протягом двох років закінчив Гречко військову академію з ранґою майора і десь у 1938 році став командиром полку. Потім іменовано його полковником і начальником штабу дивізії. У 1940 році Гречка призначено до Військової Академії Генерального Штабу, яку закінчив він з дуже добрим успіхом

В п'ятницю 20 червня 1941 р. доручено Гречкові з'явитися в генеральному штабі, а в неділю 22 червня Гітлер ударив на Совєтський Союз. Тепер настав для Гречка момент виявити свої воєнні здібності.

Начальник генерального штабу, маршал Жуков доручив йому важке завдання: виготовити карти фронтового положення. Гречко працював днями й ночами, але виготовлені ним карти не задовольнили Жукова, і по двох тижнях праці в генеральному штабі йому доручено командувати дивізією. Ця дивізія була слабо озброєна, але на наказ згори знищити наступаючого ворога, Гречко раз-у-раз кидав своїх вояків у криваві бої, зазнаючи поразки за поразкою.

Гречко зумів використати тертя серед військової верхівки і добився ранґи генерала. Час змінив його вигляд, але залишилися у нього жорстокість і здисциплінованість. Він навчився робити собі приятелів на високому щаблі, особливо серед політичних старшин, генерал - ляйтенанта Нікіти Хрущова і полковника Леоніда Брежнєва.

Хоч Гречко не належав до заслужених бойовиків, він виявився знаменитим тактичним плянувальником. Восени 1943 року він, як заступник командувача Першого українського фронту, виготовив плян здобуття Києва. Щоб змилити німців, він залишив на бойовій лінії добре замасковані спорудження і в таємний спосіб пізнім вечором рушив цілим фронтом у трьох напрямках на Київ і здобув його вночі 6 листопада. Цей тактичний маневр приписав він Хрущову. В такий спосіб здобув Гречко приязнь Хрущова, який був правою рукою Сталіна.

Після закінчення війни Хрущов призначив Гречка на пост командувача Київської військової округи. Пізніше, коли Хрущов був уже на вершку влади, він іменував Гречка командувачем совєтських військ у Східній Німеччині, де Гречко безжалісно здушив повстання 1953 року.

Гречко ішов до своєї цілі послідовно. Помалу витворилася в нього тенденція до веселого і розкішного життя. Він не минав нагоди щедро почастувати Хрущова та інших впливових партійців на своїй „дачі" недалеко Москви, яку уміб любував люксусовими меблями. Ці меблі, як також дерева і кущі, перевезено для нього з Німеччини військовими літаками.

Для Гречка атомова війна не є неможливою. Він уважає, що при відповідних обставинах оплатилося б несподівано напасти на ЗСА, щоб позбутися головної бази опору проти ширення комунізму.

Один високої ранґи американський військовий старшина твердить, що від квітня 1967 року, коли Гречко став міністром оборони, Совєтський Союз розбудував свою мілітарну силу до такого ступня, що перевищив нею силу ЗСА.

В своїй статті, надрукованій 1966 р., Гречко писав: „Американці дурять себе. Тільки атомовою зброєю можна виграти війну, і ми до неї приготовимося". У 1968 році Гречко відвідав Єгипет, Альжир, Судан, Сирію, Ірак, Марокко, Кубу, Пакіс-

(Закінчення на стор. 6-ій)

Іван Кедрин

НА ПОШАНУ Д-РА ВОЛОДИМИРА СТАРОСОЛЬСЬКОГО

Треба визнати за надзвичайно щасливу ідею — присвятити в найближчу п'ятницю 4 грудня ц. р. в Літературно - Мистецькому Клюбі в Ню Йорку вечір особі д-ра Володимира Старосольського.

Для молодшого покоління, що народилось чи виросло в Америці, ім'я Володимира Старосольського — пустий згук. Але молодше покоління взагалі не здає собі справи з того, що в 20-их і 30-их рр. була в Західній Україні ціла ґалерія видатних постатей в ділянках політики, культури й економіки, постатей, що їх не посоромилась би найбільша нація у світі. Володимир Старосольський був одним із найвидатніших, най цікавіших, найкультурніших і найбільш вартісних.

Адвокат за фахом — насправді був типом професора, ученого. Знаменитий правник і першорядний промовець, був, проте, ворогом казуїстики, прикметної багатьом адвокатам без уваги на їх національність, і був ворогом театральщини, яка характеризує судові виступи різних адвокатів. Признаючи, що ціль адвоката, судового оборонця — осягнути звільнення від вини і кари його клієнта, і признаючи, що кожний підсудний має право на оборонця, Володимир Старосольський розглядав кожну справу, яку заступав у суді, особливо оборону в політичних процесах, як проблему. Тому його майстерні промови в обороні українських політичних підсудних мали аналітично-психологічний та соціяльно-політичний характер і примушували польських суддів і членів лави присяжних ставитись до того українського адвоката з найбільшою пошаною. Він їм імпонував і підносив в їх очах цілий український адвокатський стан. Коли деяким адвокатам у світі байдуже, кого вони боронять і в якій справі — Володимир Старосольський в підході до своєї професії був дещо подібний до сучасного йому іншого українського адвоката, також видатної індивідуальности, Володимира Охримовича, який стверджував, що оборонець переживає внутрішній конфлікт, коли він знає, що його клієнт винен.

Володимир Старосольський був проблематиком також у політиці. Він був головою Української Соціял-Демократичної партії. Але його соціялізм не мав нічого спільного з тим терміном „соціялізм", що його вживають володарі нинішніх „соціялістичних" держав. Соціялізм Володимира Старосольського був гуманітаризмом, був ідеєю пошани до людини в людині без уваги на її стан і працю, був змаганням до справедливої винагороди працюючим людям, був виразником соціяльного поступу. І коли у другій половині XIX до в початках XX сторіччя з поняттям „соціяліст" сплітався образ народного трибуна, який промовляє на масових вічах і, очевидно, не цурається патетики й демагогії, то Володимир Старосольський був протиставленням такого образу: це була кабінетна людина, це був обдарований красномовним талантом промовець, який не підносив голосу і ненавидів крику. Це не був випадок, що до Академічного Дому у Львові, який у 30-их рр. цього сторіччя був фортецею Організації Українських Націоналістів, єдиним громадянином із старшої генерації, що мав доступ туди поруч Дмитра Донцова, ідеолога націоналізму, був Володимир Старосольський, соціяліст.

Він був юристом з особливим нахилом до націології й соціології. Тому він став професором Українського Вільного Університету в Празі й у Видавництві заснованого Михайлом Грушевським Українського Соціологічного Інституту видав першу з тієї ділянки українську наукову студію „Теорія нації". Коли б Володимир Старосольський не мусів заробляти на життя адвокатурою, а міг би присвятитись виключно науковій праці — він був би збагатив українську науку, як мало хто. Але він, як багато - багато інших наших великих талантів, був жертвою своєї епохи: він не міг проявитись в усій ширині і глибині тільки тому, що не було тих умовин, які дає лише рідна держава.

На вечорі в Літературно-Мистецькому клюбі говоритимуть напевно про Володимира Старосольського, як про вояка в рядах Українських Січових Стрільців, про політика, адвоката, ученого і промовця. Але насправді трудно із говорених чи писаних слів скласти вірний образ того високого, елегантного пана, з гладко виголеним худощавим обличчям, із сивиною припорошеним чорним волоссям та бездоганними товариськими манерами, який втішався тією Богом даною і назверх невидною іскрою Божою, що робить людину — індивідуальністю. Арештований большевиками 25 грудня 1949 р., він помер на засланні через три роки після того, на 63-му році життя. Його ціла духова структура була таким запереченням розхристаного большевизму, що його, очевидно, большевики мусіли знищити. Про Володимира Старосольського повинна б вийти монографія, що залишила б його живим навіки.

Валентин Мороз

ХРОНІКА СПРОТИВУ

У зв'язку з поновним засудженням Валентина Мороза вироком совєтського суду в Івано-Франківському з 20 листопада ц.р. на дев'ять років ув'язнення у виправно-трудових таборах суворого режиму передруковуємо із мюнхенського журналу „Український Самостійник" (ч. 158 за жовтень 1970 р.) поширювану в СССР „Хроніку спротиву", авторство якої намагалися приписувати В. Морозові органи КГБ і прокурор під час судового процесу. В СССР „Хроніку спротиву" поширював т. зв. самвидав, і надрукований в „Українському Самостійнику" український текст цього есею є перекладом з російської мови.

(1)

Широке гніздо між горами — Космач.

Засіяні на лісистих схилах гуцульських гір хати — наче розсип цимбалів.

Безконечне мереживо огорож, темні ялиці, голубий контур верхів'я на горизонті. Первісний 'поганський триптих: шум струмка, нечастий звук коров'ячих дзвіночків і далеко-далеко собаче гавкання.

Космач — в цьому щось похмуре і грізне, первобутньо-кошлате. Вовною назовні — наче кожух в непогоду. По лісах довкола ще не вивелись ведмеді... Давніше, в часах Довбуша, хат було рідше, лісу — густіше. Кріпкий буковий зруб, могутні двері й одвірки, а за ними — чорне око кремінної рушниці та широке лезо бартки. Не декоративної: була сталінка — з чистої сталі. Прикрасою бартка стала пізніше. А тоді вона була зброєю. Тоді було право топора. Є леґенда про велетнів, що залишили нам Писаний камінь над Ясеновом. Говориться в леґенді, що головною вірою їх була віра в топір. Богом їм був — топір.

Коби мені топір, топір
та кована бляшка,
не боюся я ні німця,
ані того ляшка.

„На священика в Уторопах Івана Ступницького напали опришки вночі, стріляли у вікно, а отець Іван — з вікна, і одного на смерть застрілив, двох, які добувались, поранив. Опришки розбіглися, покинувши смолу, свічки і міхи перед хатою". (З „Гуцульської хроніки" Петра Ступницького, XIX ст.). Але гуцульська старовина цікава не тим — не культом топора. Подивугідне інше: в умовах, де топір був і Богом і правом, коли священик краще орудував рушницею, ніж хрестом — навіть у тих умовах Гуцульщина не здичавіла і не стала духовою пустелею. Навпаки: зберегла те, що решта України втратила, здивувала світ самобутністю.

Подивугідна сила морального самозбереження: гуцульське „любасування" не стало проституцією (як в інших місцях), опришок не став бандитом — а міг! Подекуди так і було.

Траплявся серед опришків і блудний люд. Але не в тому суть опришківства, щоб „женитись та попити та попоїсти, на добрих конях поїздити". Це не просто „вільні всякого ладу люди, злодії і розбійники", що збирались, скажемо, до Кіндрата Булавіна (С. Соловьев, История России с древнейших времен, т. 15, стор. 180). До опришків не збирались, ними ставали — особи з підвищеним почуттям гідности, для яких в умовах феодальної деспотії були два шляхи: стати рабом або піти в ліс. Інколи вони будували церкви. І не були вони злодіями. Злодії грабували церкви, а ті будували.

Унія, заволодівши центрами, поступово розповзалась, перемагаючи спротив, по глухих закутках. На Гуцульщині в середині XVIII століття боротьба між православ'ям і уніятством була ще в розпалі. Українське православ'я будувало твердині далеко в горах. Бастіоном віри стає Скит Манявський. Рік 1735. Іван Чупірчук будує в Космачі церкву. Сам, без жадного цвяха, топором і пилкою. Це вже був виклик: поруч стояла вже уніятська церква. Там, у Львові і Києві, йшла полемічна війна між Смотрицьким і Потієм. Тут, серед буків, під Говерлею, війна була далеко не паперовою. Тут противника нищили не фіґурально, замість чорнила проливали кров. Чупірчук був засуджений станиславським судом і помер у тюрмі.

Рік 1740. Олекса Довбуш жертвує велику суму на нову церкву. З того часу вона називається Довбушівською, на честь леґендарного вождя опришків.

Рік 1741. Космачани поїхали до Станислава і купили для нової церкви дзвін. Двох засудили на смерть, а чотирьом на чолі з Ожиняком прийшлось йти в опришки. Списки жертв на тому не кінчаться: священика, що його прислали до нової церкви із Скита Манявського, отруїли.

(Далі буде)

ПРО ЮРІЯ СОЛОВІЯ

(НЕОБУБЛЕНЕ)

(Б. М. Б.). — Двадцятиліття, п'ятдесятиліття, шестидесятиліття (творчости чи життя) — це не дуже важливі й не дуже радісні знаки на дорозі нашого буття. Не важливі й не радісні тому, що вони завжди просто́ говані в минуле, не в майбутнє. Тому, що Юрій Соловій, — це людина тотально спрямована вперед, ми забудемо всякі ювілейні придорожні дати і будемо говорити про його творчість, від початків до майбутнього.

Імпресіонізм був спадковою хворобою чи не більшости наших мистців. Навіть Юрій Соловій, який з природи крайньо антиімпресіоністичний, мусів пройти період постімпресіонізму, десь наперемі 1945 року. Був це дуже короткий і переходовий етап у його творчій біографії, він ніколи більше не відроджувався і не мав помітнішого впливу на формування пізнішої творчости, тож, віднотувавши його, перейдемо до наступної і важливої фази — конструктивізму (1946-47).

Назва „конструктивізм" досить умовна для творчости цього періоду. Це фігуративні картини (як на Соловія, досить „реальні"), деякі базовані на українській фолькльорності й у дечому перекликаються з мотивами Галини Мазепи; з тією різницею, що відсутня стилізація Г. Мазепи, а виявляється характерна Соловієві еміційність (у бронзових і сірих тонах) і навіть містерійність (наприклад небо і місяць в картині „Козак Мамай"). Деякі елементи цього періоду (емоційність, містерійність, спрощеність форм) відроджувались, поглиблювались, або переоджувались, у майже всіх пізніших періодах Соловієвої творчости (навіть елементи „реалістичности" відродилися в останніх роках, наприклад, у „Венера і Ботічеллі"), тому цей етап треба б вважати за початок основного творчого напрямку Ю. Соловія.

Теж дуже коротким (але далеко важливішим, як імпресіонізм) був безпредметний період мистця (1948). Картини того часу характерні абстрактними формами, які асоціювали з космічними і навіть космонавтськими (!) уявленнями, в лагідних, як на Соловія, кольорах. Цікаво, у цьому періоді було вживання різних матеріялів (наприклад, станіолі), і таке вживання знов же відродилося в його пізніших композиціях.

Так званий період „звороту до фігуральности" (1948-49) та період „релігійних елементів" (1950) ми зв'язали б в один суцільний період метафізичного експресіонізму, який тягнеться до і включається поза шестидесяті роки. Взагалі від тепер, перехід від періоду до періоду в Соловія дуже органічний: те, що приходить, є продовженням і поглибленням того, що було. Соловій — це маляр дуже закономірний і раціональний, в нього нема випадкових і несвідомих стрибків, а є радше обдуманий і проєктований творчий шлях. Пов'язання двох згаданих періодів теж закономірне, бо поворот до людської фігури і релігійні елементи — це один, той самий і нероздільний феномен у тодішньому світосприйманні Ю. Соловія. Бо релігійність в розумінні Соловія — це в першу чергу людина і суворе відношення Творця до тої людини (вже навіть на початку світотворення). І творчість Соловія цього періоду є діялогом, дуже болючим, мистця з Творцем за людину і в обороні людини. Картинам цього часу характерна експресійність і драматизм в кольористиці; є спрощення форм до най основнішого, щоб якнайпряміше і найсильніше (чи найболючіше) передати символ чи ідею. Домінують червона і чорна фарби, а фігуральні форми передаються різкими чорними лініями, які мали функцію акцентувати задум картини. В образах цього періоду наглядна роздвоєність чи навіть двобій між Соловієм-малярем і Соловієм-пророком. І цей двобій не завжди виходив на користь маляр-

кости. Бо в останньому рахунку не важливий так званий стейтмент (який є майже самоціллю в останніх прямуваннях американського малярства), а важливе малярське перевтілення його.

Десь в 1960 році починається не так новий етап (який Соловій назвав експресіоністично-містерійним символізмом), як новий процес у цьому двобої двох Соловіїв. Назва, як всяка назва, умовна: звичайно, є тут елементи експресіонізму, є релігійні (чи містерійні) елементи, є символізм, — але всі ці елементи проходять крізь усе творче життя і всі картини Соловія. Отже, не в цьому чудо, а в чомусь не цілком чи не дуже наглядному, але дуже субтельному: якраз у процесі становлення і в перебиранні домінантної ролі Соловія-маляра. Мотиви і тематика картин цього часу така сама, як і попередніх картин. Різниця в тому, що Соловій не виривається живцем свої ідеї і символи і не кидає їх брутально, не жбурляє чи оскаржує, перед свідомістю глядача, а поміною перевтілює їх. Щоб сконкретизувати сказане, візьмім, для прикладу, образ „Маршовик" (1961): с ві цьому образі давня сила експресії, є емоційна напруженість, і основна ідея творчу прямо кричить з кожного мазка. Але твір цей фундаментально інший від попередніх подібних задумів, — нема вже чорних ліній як засобу підкреслення, нема контрастової різкости кольорів, нема дисонансности між задумом і виконанням. Образ зроблений широкими сміливими мазками (без наглядної в попередніх образах самоконтролі), з заблою кольористикою і повною гармонією між задумом, композицією і кольором. Іншими словами, Соловій передав свою ідею помалярськи. І з кожним новим образом, з кожним роком, Соловій - маляр чимраз сильніше, чимраз безоглядніше і чимраз розмашистіше починає домінувати в картинах. Творчий шлях Соловія — це суцільна лінія, яка почалась досить невиразно в половині сорокових років і весь час підноситься вгору, ніколи не спадаючи, ніколи навіть не вирівнюючись горизонтально. Навпаки, в останніх роках, точніше в останніх місяцях, лінія ця почала підноситись ще стрімкіше, а стрімкість є ознакою майбутности. І нічого кращого мистцеві не можна було бажати, і нема нічого присміннішого, як бути свідком такого чуда, від картини до картини, з року в рік.

Ми мали нагоду цілу ніч переживати і переходити крізь серію Ю. Соловія „Тисяча голів", яку мистець творив дослівно за шість тижнів. В дійсності серія щедро перелилася до двох тисяч голів. Це безконечні (як і безконечна творча уява) варіяції на тему людської голови. Мініятюри ці виконані свобідно, без наглядного втручання логіки, з великою спонтанністю, з великим задоволенням і любов'ю. Маємо враження, що Соловій відкрив ще одну тайну творчости для себе: що творчий акт повинен бути також грою, присмністю (не завжди тільки мукою), що він може бути, як теплий видих сущого світу Творцем. Ми стоїмо на початку чогось нового і великого в творчій біографії Юрія Соловія. Сьогодні навіть тяжко передбачити характер і сутність цього нового. Тож з найбільшою присмністю й одвертістю можна запрошувати, як на пишний бенкет, тих, які живуть близько мистецтва і люблять його, на вечір і виставку творів Юрія Соловія (які уладжує Товариство Українських Інженерів Нью Йорку в Українськім Інституті Америки, в суботу, 5-го грудня). Тут вони матимуть нагоду хоч відчути те, що закриває перед нами майбутність.

У Боффало відзначено 10-тиріччя УСТ

Бувші голови УСТ в Боффало. Стоять (зліва): Ярко Сайкевич (1964 - 1965), Юрій Король (1967 - 1969), Тадей Тарнавський (1961 - 1964), Зеня Дідошак, теперішня голова, о. д-р монсеньйор Павло Івахів, парох української кат. церкви св. Николая в Боффало, д-р Мирослав Грещишин, дорадник Товариства, Іван Макух, (1969 - 1970), та Любомир Зобнів (1965 - 1967)

10-го жовтня ц. р. відбувся 10-тиричний Ювілей Українського Студентського Товариства міста Боффало. Святкування розпочалося бенкетом о год. 7-ій вечором у приявній залі — Тіффін Роом, Нортон Юніон, на Боффалівському університеті. Бенкет розпочав молитвою о. д-р монсеньйор Павло Івахів, парох української кат. церкви св. Николая в Боффало. Програмою бенкету проводила місцева голова УСТ Зеня Дідошак, привітавши і гостей, а головно студентів з позамісцевих околиць.

По вечері, д-р Мирослав Грещишин — довголітній дорадник і опікун УСТ в Боффало, у своїй промові з'ясував працю й досягнення студентського товариства впродовж 10-ти літ його існування. Письмові привіти від місцевих організацій та товариств, як рівнож від довголітніх студентських товаришів та Управи СУСТА відчитала Зеня Дідошак.

Потім відбулася мистецька частина у виконанні самих студентів. Наші наймолодші студентки: О. Потісно, Г. Пруц, І. Салдит, І. Слободинська, Р. Стецьків, З. Чмола, О. Чмола, Л. Шрамель, відспівали пісню „Сонце згасло" при супроводі Оленки Чмоли на гітарі. Фортепіянове соло „Етюд" Косенка виконала Оленка Сайкевич. Адріян Цьолко відіграв на скрипці „Фантазія Апосіоната" французького композитора Війтом. Акомпанював йому на фортепіяні Богдан Чмола. Любомир Зобнів, колишній голова УСТ в Боффало, виснив ціль та подав інформації щодо створення Організації Українських Абсольвентів. Залунали знову дівочі голоси при супроводі Роми Стецьків на бандурі у піснях: „Волиняночка" та „На тихій Львівській долині". Молодих виконавців нагороджували присутні рясними оплесками. О. д-р монсеньйор Івахів молитвою закрив бенкет.

Після бенкету відбулася забава у просторій залі Фільмор Роом. Аранжер забави — Зенон Депутат, упримлюючи настрій співом. Під час забави виступав знову співочий гурток при супроводі бандури. До танців пригравала місцева оркестра Михайла Телюка.

Марта Гаврилюк
прес. реф.

Вільний вступ до коледжу буде темою семінаря-сходин в Нью Йорку

Нью Йорк, — „Фрі адмішен" — вільний вступ до коледжів і університетів це одна із найбільш турботливих проблем, широко дискутовання не тільки в колах університетських, але в першу чергу цілою спільнотою, а зокрема студентами і їх батьками в Нью Йорку.

Справа вільного вступу до коледжів стала актуальною в стейті Нью Йорк у висліді травневої конференції в 1965 р. в Олбані, скликаної комишинером для вищого навчання. Згодом, два роки тому, введено частинно „фрі адмішен" у деякі міські коледжі в Нью Йорку. Щойно після тих позитивних спроб, 1969/70 академічного року уведено до чотирирічного коледжу в Нью Йорку. Позитиви і негативи „фрі адмішен" та рівень навчання є постійно в центрі дискусій при кожній нагоді.

Ця сама проблема, тобто „фрі адмішен", як наша громада повинна використати можливість, як і справа вибору коледжів, дальше різні іспити і аплікації, що їх учні III-го і IV-го року середньої школи мусять виповнювати напередодні вступу до коледжів як і рівнож згодом вибір курсів на першому семестрі, та вибір професорів буде темою інформативних сходин для молоді середніх шкіл і їх батьків, що їх влаштовує Українське Студентське Товариство при Сіті Коледжу в Нью Йорку. Участь беруть: д-р Петро Гой та студенти: Василь Рудик, Ігор Рак і Ігор Длябога, всі із нюйоркського міського університету. Крім панелістів будуть присутні студенти коледжу із вищих років, які служитимуть своїми порадами. Інформативні сходини відбудуться в неділю, 6-го грудня, о годині 2.30 по полудні в приміщенні української парафіяльної школи св. Юрія в Нью Йорку.

У Бразилії створено Комітет Виховання і Суспільної Опіки

Куритиба, Парана. — На прохання Екзарха УКЦеркви Владики Иосифа Мартинця, у Бразилії створено Комітет Виховання і Суспільної Опіки, який очолив о. Петро Больцар, ЧСВВ. На секретарку вибрано панну Ольгу Корчагін, на другого секретаря — п-і Іванну Борушенко. При Комітеті створено, крім секретаріяту і скарбниці, відділи Шкільної Референтури, Допомоги, Закордонного зв'язку та ін. Мета Комітету: налагодити українське шкільництво в Бразилії, допомагати українським учням і студентам, допомагати біднішим українським родинам. Комітет запросить фахівців з різних ділянок до співпраці, бо між його завданнями є такі, як „виготовити плян навчання української мови дітей і молоді, робити старання про відповідні підручники, зробити список шкіл і бібліотек, список усіх українських родин і їх потреб, зорганізувати картотеку допомоги родинам і особам, зробити старання про урядове затвердження Комітету, зайнятися дівчатами, що приходять із колоній і шукають праці в місті" та ін. Комітет Виховання і Суспільної Опіки вирішив використати у Прудентополі Курс Української мови для підготови нових вчителів та підвищення кваліфікацій вчительського корпусу. Комітет збирає українські книжки, грошові пожертви, одяг, в тому вже й ношений, бо є українські родини в Бразилії, які мають особливі економічні труднощі. Український тижневик „Праця" з Прудентополі, ч. 37/1970 р. повідомляв, що Комітет, створений заходами Екзарха Владики Иосипа Мартинця, головну увагу звертатиме на український дорост і молодь у Бразилії.

Листопадовий Апель Пластової Станиці в Нью Йорку

Пластова Станиця в Нью Йорку відзначила 52-гі Роковини Листопадового Чину Святочним Апелем, що відбувся в неділю, 1-го листопада 1970 р. у великій залі Українського Народного Дому.

Апель почався пластовим гимном „Цвіт України", що його проспівали всі приявні. Слідувала мистецька програма з ось якими точками: Вірш Лесі Храплвої „Кріс" виконали новаки 7-го гнізда Рою „Лиси", а новаки 8-го гнізда „Лісові Квіти" виконали вірш Романа Купчинського „Молитва за героїв". Після того всі приявні проспівали пісню „Ти пластуне". Далі слідував вірш Романа Купчинського „Листопад" у виконанні новаків 19-го гнізда Рою „Олені", а відтак юначка Віра Шехович продеклямувала вірш Василя Симоненка „Львівський Лев". На закінчення мистецької програми всі приявні проспівали пісню „Ой у Лузі".

З черги відбулося прогопошення підвищень ступнів та переходів з одних уладів до других. Відтак станичний писар прочитав святочний наказ. Апель закінчено гимном Закарпатських Пластунів „Гей, пластуни!"

В апелі взяли численну участь поруч пластової молоді також її батьки та інші гості.

Всі перейшли до церкви св. Юра при 7-ій вулиці, щоб взяти участь в торжественній св. Літургії, яку відслужив з приводу Листопадових Роковин Владика Кир Иосиф Шмондюк в сослуженні численного духовенства.

О.К.

Іриней Жук концертує в Монтреалі

На запрошення Музичного Факультету університету МекГілл відомий український піяніст Іриней Жук виступить в Монтреалі з власним концертом в неділю, дня 6-го грудня ц. р., в год. 8.30-ть вечора, в залі Редпет Гол на цьому університеті.

Іриней Жук

Іриней Жук широко відомий українській і чужій публіці зі своїх численних виступів в концертах і через радіо. Абсольвент університету МекГілл, студент в Англії на стипендії Королівського Коледжу в Лондоні, а від двох років студент в ЗСА на стипендіях Уряду Провінції Квебек і Канадської Ради Мистецтва. Минулого року Іриней Жук одержав ступінь Мастер оф Саєнс ін Мюзік у високій Музичній Школі Джулліярд в Нью Йорку; під цю пору він працює з відомим піяністом Лєоном Фляйшером на стипендії Канада Кавнсил Феллошип.

Два тижні тому Іриней Жук концертував з великим успіхом в Монтреальському Музеї Мистецтв в Програмі імпрез „Українського Дня" в цьому ж музеї, а дня 19-го листопада він виступив з концертом в залі Рітц Карлтон на запрошення Клюб Мюзікаль Літераре де Монтреаль. Це вже втретє Іриней Жук виступав в серії концертів цього репрезентативного французького клюбу.

В половині грудня ц. р. він виступатиме на державному радіо Сі-Бі-Сі. Цей концерт передаватиметься в п'ятницю, 18 грудня, в год. 11.30-ть вечора з радіостанції Сі-Бі-Сі в Монтреалі.

Н. Н.

ВИСТАВКА БОГДАНА БОЖЕМСЬКОГО В ЧИКАГО

Чикаго. — Від 4-го грудня відкриється перша індивідуальна виставка мистця Богдана Божемського в Чикаго, у виставовій залі Українсько - Американського Осередку при вулиці Карпентер. Відкриття призначене на 7:30 вечора. Перша індивідуальна виставка цього ж мистця в Нью Йорку пройшла з великим успіхом у листопаді, в галерії ЛМ-Клюбу.

Нова професійна сила

Дуже часто стрічаємо в нашій пресі дописи про успіхи нашої молоді. Крім найближчої родини — радіє і вся українська спільнота, що збільшуються ряди нашої інтелігенції. Та час-від-часу стрічаємо і старших, що закінчують вищі студії. Треба подивляти цих, що прибули сюди вже у дозрілому віці, перейшли нелегкий імміграційний побут, та не зважаючи на труднощі на новій землі поселення, знайшли в собі стільки сильної волі, що рішилися покінчити вищі студії — нераз вже вдруге.

інж. Петро Балонний

До них належить інж. Петро Балонний, котрий з успіхом закінчив ц. р. механічну інженерію. Нелегкі були його студії. Воєнні події II світової війни, довге скитання змарнували багато його років. Свої студії почав він ще в Дрогобичі у середній технічній школі. Та під кінець війни з родичами опинився в Німеччині, звідкіля вже з дружиною переїхав до Англії, з Англії до Канади, а вкінці до Америки. Тут він працював в одній фірмі технічним рисівником. Та це його не вдоволило. Інж. Болонний записався на вечірні студії у Бриджпортському Інженерному Інституті (Бриджепорт Інжиніринг Інститут), і по 7-ох роках — закінчив, як „Бачелор ов Саєнс ін Механікал Інжиніринг". 8-го листопада ц. р. відбулась градуація. Прибули родина і приятелі, щоб разом відсвяткувати радісну хвилину в його житті і побажати йому дальших успіхів. Між присутніми був також п. інж. Я. Федоронько, — перший у нашій громаді, що так само в старшому віці закінчив механічну техніку з осягом „Ассосієшен ін Інжениринг Дегрі". Сьогодні він вже є заступником президента в „Пекрлесс Алуминум Фоундрі Ко." П. інж. Федоронько був тим, що своєю порадою і прикладом спонукав інж. П. Болонного піти його слідами. П. Болонний працює головним плянувальником (дизайнер) — конструктором у „Фалрфілд Роквелл Ко." у фірмі якої спеціяльністю є, — проєктування і конструкція індустріяльних речей, які застосовуються в алюмінійовій і иншій промисловості.

Інж. П. Болонний є членом УНС — Відділ ч. 59 в Бриджпорт, Конн.

М. Галькевич

„АМБАСАДОРИ" ВИСТУПЛЯТЬ В ІРВІНГТОНІ

Ірвінгтон, Н. Дж. — Цієї неділі 6 грудня, о 5:30 по полудні в Залі Укр. Народного дому при 140 Проспект евню в Ірвінгтоні виступить молодий співочий Ансамбль „Амбасадори" та гумористи Ігор Чума і Роман Швед. Вечір влаштовує Управа Відділу АДУК Північного Нью Джерзі. В складі „Амбасадорів" виступають: Михайло Длябога, Віра Длябога, Ігор Шуган, Омелян Гельбік, Любомир Калинич, за фортепіяном — піяністка Марія Геча. Цілком нова програма.

— Короткі вісті —

В АМЕРИЦІ

ДИРЕКТОР ФЕДЕРАЛЬНОГО БЮРА ІНВЕСТИГАЦІЇ ЕфБіАй, Едгар Гувер повідомив про викриття войовничої антивоєнної групи, яку очолювали два римо-католицькі священики. Ця група терористів плянувала викрадення високих урядовців із Білого Дому або інших видатних діячів. „Коли б їхній замір вдався, — сказав Е. Гувер, — то змовники домагалися б припинення бомбардування в Південно - Східній Азії і випущення на волю всіх політичних в'язнів, взамін за схоплених". Оборонці двох священиків назвали ту заяву шефа Федерального Бюра Інвестигації „вигадкою". Обвинувачені учасники групи, що зве себе „Східньопобережною конспірацією для збереження життя", плянували також висадити в повітря електричні лінії у Вашингтоні та вчинити інші шкоди, щоб перешкодити урядові ЗСА провадити працю.

ПІСЛЯ ПЕРШОГО 10-ЛІТТЯ ПРАЦІ Американський „Корпус Миру" зазнає тепер великих змін. Вони викликані головно двома причинами: американська молодь виявляє дуже мале зацікавлення „Корпусом Миру", і в деяких країнах до цієї установи змінюється наставлення. Тепер „Корпус Миру" має тільки 8 000 членів, які працюють у багатьох країнах Африки й Південної Америки. Правління „Корпусу Миру" не буде старатись набирати якнайбільше членства, зате дбатиме про їх найвищу якість.

МАРКСИСТСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ ЧІЛЕ та його уряд офіційно прийняли американське вияснення, чому ЗСА забирають геть свою військову наукову базу з Східнього Острова. Чілійський уряд вважає, що він має добрі взаємини з ЗСА і не хоче їх ускладнювати. Америка ліквідує ту наукову базу з огляду на перебрання в Чіле влади президентом - марксистом д-ром Алленде.

КІЛЬКІСТЬ ВІЛЬНИХ МІСЦЬ НА ФАБРИКАХ у ЗСА далі зменшується. Однак, секретар праці Гаджсон повідомив, що багато нових місць для бажаючих працювати дає тепер індустрія послуг. На круглого 1 000 місць праці є тепер 6 запотребувань у працюючих, коли рік тому таких вільних для праці місць в індустрії й промислі було 14.

РЕКТОР УНІВЕРСИТЕТУ І КАТОЛИЦЬКИЙ ЄПИСКОП У МЕХІКО приєдналися до тих, які вимагають амнестії для заарештованих під час великих заворушень в Мехіко Сіті в 1968 р., напередодні футбольних змагань. Студенти нападали на військових, нищили державні устаткування, палили будинки, і за це дістали по 15-17 років тюрми. Відомо, що більшість із них мають марксистські переконання. Новий президент країни, Люїз Альварез, який незабаром перебере владу, не виявляє особливих симпатій до засуджених лівих діячів, і невідомо, чи він погодиться проголосити для них амнестію.

РЕЧНИК ПЕНТАГОНУ ПОВІДОМИВ, що випущений військовий сателіт не вийшов на заплановану орбіту. Ідеться про сателіт, який мав би вчасно попереджувати про розпочату нуклеарну атаку збоку СССР або комуністичного Китаю на ЗСА. Невдача сталась через несправність у нижчій частині триступневої ракети. Таємного сателіта - шпигуна запущено в Кейп Кеннеді. Він вийшов на занадто низьку орбіту, і тому не зможе виконувати свого завдання.

ВИСТУПАЮЧИ В ГОНОЛЮЛЮ, ВІЦЕ - ПРЕЗИДЕНТ ЕҐНЮ сказав, що коли в ЗСА й існує цензура, то не урядова, а її провадять самі преса. Віце - президент Спіро Еґню виступав перед видавцями й редакторами Пресової Асоціяції. Він сказав, що його критика американської преси зробила добру послугу самій пресі, бо її працівники були змушені уважливіше поглянути на свою власну працю й обов'язок вірно і точно інформувати читачів.

КОНГРЕС ЗАТВЕРДИВ НОВИЙ ЗАКОН про Вишкільні Центри, схваливши для цього суму 7,5 більйона долярів. За новим законом будуть децентралізовані попередні установи, а нагляд над Вишкільними Центрами підготови людей до праці буде практично передано губернаторам і посадникам міст з населенням понад 100 тисяч осіб. За попереднім законом справу Вишкільних Центрів контролював федеральний Уряд.

У ТАКОМІ, ПОБЛИЗУ СЕАТЛЮ, в стейті Вашингтон, розпочався другий судовий процес, після першого в Чикаго, на якому федеральний прокурор обвинувачує групу підсудних в радикалізмі, заворушеннях, порушеннях закону, змові проти ладу. Підсудні є членами „Ліберального Фронту" в Сеатлі, де вони організували виступ проти поліції, били вікна, обливали стіни суду фарбою на знак протесту проти попереднього засуду восьми осіб за заворушення в Чикаго. Перед судом стали семеро обвинувачених, восьмий не з'явився.

У СВІТІ

СЕКРЕТАР СКАРБУ ДЕЙВІД КЕННЕДІ КОНФЕРУВАВ у Римі з директором італійського державного банку Гідо Карлі й іншими італійськими фінансистами та промислово - торговельними лідерами. Вони стурбовані, що новий американський закон, який обмежує імпорт з закордону, шкідливо відіб'ється на італійській продукції і торгівлі.

У ПАКИСТАНІ ВІДБУДУТЬСЯ в грудні ц. р. вибори до 300-членного парляменту, без уваги на катастрофу циклону й повені у Східньому Пакистані. Тільки у 9-ох виборчих округах будуть переведені вибори в пізнішому часі. Лідери із Східнього Пакистану загрозили, що коли президент Мохаммед Яхія Хан знову відкладе вибори й далі правитиме декретами — вони поведуть акцію за відірвання від Західнього Пакистану. У Пакистані не було виборів до парляменту вже 12 років.

ПРЕЗИДЕНТ ІРЛЯНДІЇ ІМОН ДЕ ВАЛЕРА МАЄ тепер 88 років. Він втішається непоганим здоров'ям, тільки має дуже поганий зір. Зате хворіє його 92-літня дружина. У зв'язку з цим газети заповідають, що в січні наступного року він зречеться із свого становища, дармащо воно здебільша тільки репрезентаційне.

БРИТАНІЯ ПРИЗНАЛА Східньому Пакистанові допомогу жертвам циклону й повені товарами вартости 2 і 1/2 мільйона дол., Індія признала 1,300.000 дол. Але публічні збірки, ведені добровільцями в різних містах різних країн не виявляють великого відгуку серед мас. Люди просто вже привикли до світових катаклізмів.

В ОБШИРІ ДЕЛЬТИ РІКИ МЕКОНҐ ВІДБУВСЯ рейд південно - в'єтнамського війська, який засокчив один табір полонених в руках В'єтконгу. Звільнено 19 південних в'єтнамців. Між ними була одна 52-річна жінка і 12-річна донечка: комуністи схопили їх вже 4 роки тому і тримали їх „за кару", що два сини тієї жінки служать у війську Півд. В'єтнаму.

„КОМСОМОЛЬСЬКА ПРАВДА" У МОСКВІ ВИЯВИЛА, що совєтський шпигун в Британії, Гордон А. Лонсдейл, якого засуджено там на 25 років в'язниці і в 1964 році вимінялі за арештованого в СССР англійського купця Гревілла Вайна, насправді був москалем, а не канадійцем, і називався Георгій Лонов, що помер минулого місяця в Москві. Однак західня преса припускає, що це не був ані Лонсдей, ані Лонов, а полковник КГБ Конон Т. Молодой: власне він помер в минулому місяці.

ЗАХІДНЯ НІМЕЧЧИНА ВІДНОВИЛА безпосередні розмови із Східньою Німеччиною про нормалізацію взаємин. Представник Бонну Еґон Бар конферував 4 години з членом східньо - німецького уряду Міхаелем Колем в Східньому Берліні.

НАТО рішає скріпити обороноспроможність Західньої Европи

Брюссель. — 10 членських держав Північно-атлянтійського Союзу (НАТО) рішили скріпити оборонну спроможність Зах. Европи однаково поліпшенням різних воєнних влаштувань і споруднів, як чисельним збільшенням збройних сил. З-посеред 15-ох членських держав НАТО Франція ще за правління през. де Голля відкликала свої збройні сили із зінтегрованих збройних сил НАТО і не бере участи у нарадах військового характеру, а Канада, Ісляндія і Люксембург не мають ніяких військ на території Західньої Европи. На конференцію міністрів військових справ членських держав НАТО прибув у вівторок 1 грудня ц. р. до Брюсселю американський секретар оборони Мелвін Лерд і висловив вдоволення з приводу постанови 10-ох західньо-европейських членів НАТО, щоб впродовж найближчих 5-ох років видаткувати кругло один більйон дол. на військові влаштування, комунікацію та додаткові війська. Хоча Західня Німеччина не хоче збільшувати свої збройні сили, щоб не дразнити Совєтського Союзу, проте вона найбільше наполягає на скріплення оборонної здатности НАТО — покращанням існуючих та будовою нових летовищ, покращанням комунікаційної сіті, радарної системи й т. п. інших влаштувань. Західня Німеччина і Британія переговорюють сепаратно про притягнення Британії до більшої безпосередньої участи — також готівкою — в цих заходах НАТО. Окремі переговори ЗСА з іншими членськими державами НАТО стосуються фінансування американського 285.000 війська в Европі. Річні видатки на його утримання становлять близько 3 більйони дол. Західня Німеччина погоджується звернути частину тих грошей.

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Знайомими,
що в суботу, 28-го листопада 1970 р. о год. 9-ій веч.
нагло на удар серця відійшла у Вічність
на 59-му році життя
моя Люба ДРУЖИНА

бл. п.
МАРІЯ МІРЧУК
з роду СОЛТИС

нар. в Ансонія, Конн., останньо перебувала в Монтерей Парк, Каліф.

ПАНАХИДА відбудеться в п'ятницю, 4-го грудня 1970 р. в похоронному заведенні Utter McKinley, 444 S. Vermont Avenue, Los Angeles, Calif.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 5-го грудня 1970 р. о 10-ій год. ранку на Forest Lawn Memorial Park, Glendale, Calif.

Прощай Вірна Дружино, нехай Тобі Американська Земля буде легкою, на якій Ти родилася і на якій жила.

Горем прибиті:

муж — ЮРІЙ МІРЧУК
син — ЙОСИФ СОЛТИС з дружиною НЕНСІ
та внуки: КІМІ, СИНТІЯ, СКАТ, СТЕПАН і ЙОСИФ
сестра — ЛЕСЯ в Ансонії з дітьми і внуками
брат — ІВАН в Бориславі, Україна

Повідомляємо Родину і Знайомих,
що у вівторок, 1-го грудня 1970 року, по довгій недузі,
упокоївся в Бозі

бл. п.
ВОЛОДИМИР ҐІЛЕВИЧ

нар. 11-го грудня 1899 р. в Кутах, пов. Косів, Україна, довголітній член 25-го Відділу УНСоюзу.

ПОХОРОН відбудеться в четвер, 3-го грудня 1970 р. з похоронного заведення Литвин і Литвин до Української Православної Церкви св. Вознесення при 19-ій вул. в Нюарку, Н. Дж., а опісля на цвинтар Evergreen.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Степан Гавриш переобраний на голову...

(Закінчення зі стор. 1ої)

Звіти уступаючої управи попереджено відчитанням протоколу з минулорічних Загальних Зборів, який відчитав інж. Андрій Забродський, звіт був прийнятий з малими поправками.

Уступаючий голова Степан Гавриш в своєму звіті подав докладний огляд успіхів і невдач організаційної кампанії Округи. Він теж інформував про інші ділянки праці Округи, про участь членів Округи в громадсько-суспільному житті міста Філядельфії і околиці, про діючий „Координаційний Комітет Молоді УНС" при окрузі, при чому представив студентку Галинку Козак, як репрезентантку згаданого Комітету на нарадах. Звітодавець рівнож інформував про радіопередачі від Округи, яких у звітовому році було понад 70. По кінець жовтня ц. р. Округа приєднала 379 нових членів. Звітодавець назвав найбільш успішних секретарів — організаторів. Звіт голови доповнили секретар Петро Тарнавський і касир Іван Данківський. Від Конт. Комісії Іван Головка зреферував перевірку стану Округи і поставив внесок уділити уступаючій управі абсолюторію з признанням, що учасники схвалили одноголосно.

В дискусіях над звітами взяло участь 11 осіб.

Головний касир дир. Петро Пуцило у своїй доповіді порушив багато актуальних справ, зв'язаних з фінансовим департаментом УНС. Обширно інформував про намічену будову хмаросягу УНС та про штивні закони стейтових і федеральних урядів до Братських Союзів.

В імені Номінаційної Комісії інж. Тихон Тещук запропонував склад нової Окружної Управи, яку обрано одноголосно в такому складі: д-р Володимир Галан — почесний голова, Степан Гавриш — голова, о. мітрат Стефан Біляк, Федір Петрик й Ірина Щерба — заступники, Петро Тарнавський — секретар в українській мові, Анна Хомин — секретарка в англійській мові, інж. Тихон Тещук — референт зв'язків, Іван Книгницький — імпрезовий референт. До Управи з уряду входять головні контрольори проф. д-р Богдан Гнатюк і д-р Іван Скальчук. Члени Управи: о. мітрат Омелян Мицик, інж. Іван Скіра, інж. Михайло Нич, Мирон Карбівник, інж. Андрій Забродський, Іван Бабяк, проф. Стефан Шилкевич, інж. Богдан Одежинський, Йосиф Хома, Василь Колінко, Микола Лялюк, Семен Лупацій і Михайло Куриляк. До Контрольної Комісії ввійшли: мґр Іван Скочиляс — голова, Ярослав Щербак, Іван Головка, Михайло Мартиненко і Михайло Глова — члени. На внесення дир. Миколи Тимкова присутні одноголосно вибрали інсп. Осипа Бакая другим почесним головою Округи.

Після вибору нової Управи, голова С. Гавриш подякував в імені членів новообраної управи за довір'я і вибір, при чому заподав плян праці на біжучий каденційний рік. Він рівнож поінформував, що відділові урядовці і секретарі принесли на Збори 36 аплікацій нових членів, забезпечених на загальну суму 96.000 долярів.

Слід згадати, що до почесної Президії, крім уже згаданих, були ще запрошені інсп. Йосиф Бакай, Михайло Ковальчин — голова колишніх вояків УПА, інж. Василь Забродський — головний радний УРС. Іван Мотрюк — член Окружної Управи УРС, інж. Іван Скіра — заст. голови Управи б. Вояків Першої Дивізії УНА, і ред. Олександер Луцький — заступник голови станиці б. Вояків УНА. Привіти і побажання склали інж. В. Забродський — УРС, інж. М. Нич УККА, інсп. М. Алексевич ОбВУА, М. Ковальчин — УПА і ред. О. Луцький — Дивізійники. Наради, в яких взяло участь 50 осіб від 29 Відділів, закінчено молитвою, яку провів о. мітрат Стефан Біляк. Опісля відбулася спільна перекуска, влаштована Управою Округи.

Степан Гавриш

Обласний організатор УНС В. Оріховський

(Закінчення зі стор. 1-ої)

восьми Відділів Округи. Проводив зборами голова Округи Василь Гузар та його заступник Константин Шевчук. Протоколував секретар Володимир Гавриляк. Найважнішою частиною зборів було представлення нового обласного організатора Василя Оріховського, що вчинив головний секретар д-р. Ярослав Падох в приявності головного радного Володимира Запаранюка. Доповіді на організаційні теми обох згаданих та В. Оріховського і Володимира Гавриляка й оживлена дискусія приявних протягнули збори пізно в ніч. Обговорено плян співпраці обласного організатора з відділовими урядовцями й відвідування домів кандидатів на забезпечення в УНСоюзі вже від наступного дня починаючи. В дискусії підкреслено конечність систематичної праці, квартальних зборів Окружної Управи, піднесення суми забезпечення членів УНСоюзу та організаційне оформлення тих, які досі до УНС не належать. Підмічено, що в Рочестері є бодай 12,000 українців, з яких найбільше 4.000 є забезпечені в українських Союзах, що дає великі можливості до успішно ведених компаній за новими членами. Постійна допомога обласного організатора в цьому чимало допоможе. Після зборів відбулася гостина, яку влаштували Василь Гузар з дружиною й при допомові других пань.

В Еспанії схопили німецького консула

Мадрид. — У вівторок 1 грудня схоплено в столиці Еспанії консула Німецької Федеративної Республіки (Західньої Німеччини), 60-тирічного Евгена Бейля. Коли він коло 10 год. вечером вернувся автом до свого дому й заїхав до ґаражу, кілька нападників, які причаїлись були в ґаражі, чекаючи на консула, схопили його та від'їхали з ним тим же автом. Друге авто ждало на вулиці. Припускають, що винуватцями були баскійські націоналісти і що те схоплення стоїть у зв'язку з судовим процесом, що його мали розпочати 3 грудня ц. р. в Бурґосі проти 16-ох членів баскійського незалежницького руху. З початком цього року комуністичні партизани в Ґватемалі схопили західньо-німецького амбасадора Карля фон Спретті і вбили його, коли ґватемальський уряд відмовився звільнити — в заміну за звільнення амбасадора — гурт комуністичних в'язнів. У цьому році у Бразилії комуністи схопили були також західньо-німецького амбасадора Еренфріда фон Голлебена, але звільнили його.

Ділимося сумною вісткою
з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що у вівторок, 1-го грудня 1970 року
по довгій і важкій недузі відійшла у Вічність на 74-му
році життя, заосмотрена Найсвятішими Тайнами
наша Найдорожча МАМА і БАБУНЯ

бл. п. АННА
СТЕБЕЛЬСЬКА-КОРНІЄНКО
з дому БАКАЛА

народжена в Старій Солі, Україна.

ПАНАХИДА — в четвер, 3-го грудня ц. р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, 801 Springfield Ave., Ірвінґтон, Н. Дж.

ПОХОРОН — в п'ятницю, 4-го грудня 1970 р. о год. 8:30 рано з того ж похоронного заведення до церкви св. І. Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а відтак на цвинтар Hollywood, Union, N.J.

Горем прибиті:

сини — ІВАН і МИРОН
невістки — СОНЯ і ЛЕСЯ
внуки — ВОЛОДИМИР і ЗІРКА

ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ АМЕРИКИ
ВІДДІЛ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.
з сумом повідомляє своїх Членів,
що дня 22-го листопада 1970 р. по важкій недузі,
прийнявши Найсвятіші Тайни,
відійшов у Вічність на 72-му році життя

бл. п.
ІВАН СІРИЙ

довголітній і заслужений член Товариства, член-основник Відділу у Філядельфії та б. член Управи та Керівних Органів Відділу.

ПАНАХИДА була відправлена в середу, 25-го листопада ц. р. в похоронному заведенні Насевичів у Філядельфії, Па.

ПОХОРОН відбувся в четвер, 26-го листопада 1970 року о год. 9:00 ранку з похоронного заведення до церкви Христа Царя та опісля на цвинтар Факс Чейз.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Родині Покійного складаємо найглибші співчуття.

УПРАВА ВІДДІЛУ

Ділимося сумною вісткою із Земляками та Знайомими,
що у вівторок, 17-го листопада 1970 року по тяжкій
недузі в шпиталі, упокоївся на 69-му році життя
наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.
БОРИС ЛЕВЧЕНКО

Після Богослуження в Українській Православній Церкві св. Покрови, Покійного поховано на цвинтарі Вискансин Меморіял Парк, 19-го листопада 1970 р. о год. 11-ій рано.

В глибокому смутку:

дружина — ОЛЕНА
донька — ГАЛИНА з мужем ЛЕОНІДОМ ПЕТРЕНКО
внуки — ВІКТОР та ІГОР

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що 26-го листопада 1970 р. в Тернополі, після важкої і довгої недуги
упокоїлася в Бозі,
наша Найдорожча МАМА, СЕСТРА, ТЕТА і БАБУСЯ

св. п.
ПЕЛЯГІЯ КРАВЧЕНЮК
з дому МУРІЙ

вдова по св. п. Володимирові, урядникові Окружного Суду в Тернополі.
Народжена 19-го серпня 1884 р. в Тернополі.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися в дні 29-го листопада 1970 р. в Тернополі на місцевому цвинтарі.

У глибокому горю:

СТЕФАН — син з дружиною ДАРІЄЮ
ОСИП-ВОЛОДИМИР — син з дружиною ОКСАНОЮ
внуки: МОТРЯ, БОРИС, АДРІЯН, ВСЕВОЛОД, БОГДАН і АНДРІЙ
ПЕТРО МУРІЙ — брат з дружиною СТЕФАНІЄЮ
ЕМІЛІЯ СТАСЮК — сестра з мужем о. АНДРІЄМ
ЮЛІЯ МУРІЙ — братова на Україні
ЛЮБОМИР СТАСЮК — сестрінок з дружиною ГАЛЕЮ і дітьми
МАРІЙКА КОБИЛЯНСЬКА — братаниця з мужем ЗЕНОНОМ і дітьми
МАРКІЯН СТАСЮК — сестрінок з дружиною ЛІДІЄЮ і дітьми
ЕМАНУЇЛ СТАСЮК — сестрінок з дружиною МАРТОЮ і дітьми
ОМЕЛЯН МУРІЙ — братанок з дружиною ДАРІЄЮ і сином
ЛЕСЯ ВАГНЕР — братаниця з мужем ЮЛІЯНОМ і дітьми
ГАЛЯ КРУЧОВА — братаниця з мужем ЛЮБОМИРОМ
Ближча і дальша Рідня в Америці, Канаді і Україні

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що в понеділок, 30-го листопада 1970 року по важкій недузі упокоївся в Бозі,
на 79-му році життя і 55-му священства, заосмотрений Найсвятішими Тайнами,
наш Найдорожчий БАТЬКО, БРАТ, ДІДУНЬО, ШВАГЕР і ВУЙКО

БЛ. П. ПОЧЕСНИЙ РАДНИК ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ

о. ВОЛОДИМИР ДАНИЛІВ

б. парох Смерека, Пісиянського деканату.

СВЯЩЕНИЧИЙ ПОХОРОН в середу і четвер, 2-го і 3-го грудня 1970 року о год. 7:30 веч.

ПОХОРОННА СЛУЖБА БОЖА в п'ятницю, 4-го грудня 1970 р. о год. 9-ій ранку в церкві св. о. Миколая у Вотервліт, а опісля на цвинтар св. о. Миколая.

Горем прибиті:

СТЕПАН — син з дружиною МАРІЄЮ
ВОЛОДИМИР — син
БОГДАННА БЕРЕЖАНСЬКА — донька з мужем МИХАЙЛОМ і дітьми: ЕВГЕНІЄЮ, ЛЮБОЮ, СТЕФАНОМ і БОГДАНОМ
ЛЮБОМИРА МОКІЙ — донька з мужем ІВАНОМ і дітьми: ВОЛОДИМИРОМ, МИРОНОМ і АНДРІЙКОМ
МИРОН — син з дружиною ЯДВИГОЮ і дітьми: МАРКОМ і АННОЮ
ЕВГЕНІЯ ВЕРНАЧИК — сестра з дітьми і внуками
ЮРІЙ ДАНИЛІВ — внук з дружиною ТЕТЯНОЮ
ОЛЕНА ЧАЙКІВСЬКА — шваґрова
ОЛЬГА КІГІЧАК — сестрінка з мужем ЮРІЄМ і дітьми та внуками
ОЛЕКСАНДРА ЛЕСНЯК — сестрінка з мужем ВОЛОДИМИРОМ з дітьми і внуками
БОГДАННА ВІВИК — сестрінка з мужем ВАСИЛЕМ і дітьми

ОБ'ЄДНАННЯ МИСТЦІВ-УКРАЇНЦІВ В АМЕРИЦІ
із смутком повідомляє про несподівану, раптову
смерть на 64-му році життя

артиста-маляра
ОЛЕКСАНДРА КЛИМКА

члена ОМУА.

УПРАВА

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
мойого Найдорожчого МУЖА

бл. п. д-ра МИРОСЛАВА
КОМАРЯНСЬКОГО

відправиться
в середу, 9-го грудня 1970 року
о год. 8-ій ранку
ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ
в Українській Католицькій Церкві
СВ. ЙОСАФАТА на ПАРМІ, Огайо

Опечалена — ДРУЖИНА

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. д-ра **ІЛЛІ МАКУХА**
Незабутнього Батька наших Друзів
складаємо 10.00 долярів
на Фонд Кардинала Йосифа Сліпого

Ню Йорк, Н. Й. — Кірі і Роман СКОРОБОГАТІ

Замість квітів на могилу
св. п. Стефанії Тимчишин
померлої в Гартфорді, склали пожертву

УКРАЇНСЬКІЙ ВІЛЬНІЙ АКАДЕМІЇ НАУК У США, У ФОНД ВИДАННЯ ПРАЦІ ОЛЬГИ КОСАЧ-КРИВИНЮК „ЛЕСЯ УКРАЇНКА. ХРОНОЛОГІЯ ЖИТТЯ І ТВОРЧОСТИ":

по $6.00: І. Скочдополь, Т. і С. Балко; по $5.00: О. і М. Коропей, С. і Б. Кебуз, П. і В. Гаврилів, Я. і М. Полюга, П. і Н. Титор, Г. Олексяк, І. В. Балко, Т. Солук, Д. Салевич-Ля Варієр, д-р В. і І. Гудз, І. Гринь, Христя Балко, Іван Тесля, В. і Я. Василенко, В. і Я. Лучкань; по $3.00: Марія Тесля, Теодор Гаврлюк, О. і А. Кудин; по $2.00: І. Лопатік, Т. і Г. Баландюк, разом $100.00.

УВАН у США

Щоб утривалити Вічну Пам'ять,
по Покійному Полковникові УНР
сл. п. **ТИМОФІЄВІ ШКАРУПІ**
що відійшов у Вічність 24-го жовтня 1970 року
у Вільмінґтоні, Делевер,
на Пам'ятник Борцям за Волю України в Бавнд Бруку,
склали пожертви:

Тамара УГЕРА — донька	50.00 дол.
Юрко ЖУК — внук	25.00 дол.
Ігор ЖУК — внук	10.00 дол.
Віра УГЕРА	5.00 дол.
Приятелі — Анна та Іван КОШКОДАЄВИ	10.00 дол.
Разом	100.00 дол.

Замість квітів на свіжу могилу
сл. п. **ЛЕОНІЇ АМАЛІЇ ФЕДАК**
на видавництво УЕ в Сарселі
20,00 долярів складає
УПРАВА Т-ВА „Р. Ш." у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.

ПОДЯКА

5-го листопада року Божого 1970 упокоївся у Бозі
ПРОТОПРЕСВІТЕР
ІГОР ВОЛОДИМИРОВИЧ
ГУБАРЖЕВСЬКИЙ
наш повік Незабутній Чоловік, Тато і Дідусь.

Висловлюємо щиру подяку відслуження похоронних відправ і відпровадження Тіла на місце Вічного Спокою

Архиєпископу Григорію,
Протопресвітеру О. Биковцю,
о. Протоєрею Тимофію Фінь,
о. Архимандриту Тимофію,
отцю Петру Сагайдачному.

Дякуємо також Малій Раді УАПЦ, Парафіяльній Раді, Дириґентові пану Пташинському, Хористам Рідним Друзям і Знайомим, які вшанували своєю присутністю або листовно пам'ять Небіжчика і морально підтримали родину в дні глибокого смутку.

Вдова ОЛЬГА НІКАНДРОВНА
ГУБАРЖЕВСЬКА з Родиною

ПОДЯКА

З Божої Волі, дня 10-го листопада 1970 р. в Ню Йорку,
відійшов з цього світа
мій Найдорожчий МУЖ

бл. п.
СТЕФАН МРИГЛОД
заосмотрений Найсвятішими Тайнами.
Цією дорогою складаю найсердечнішу

ПОДЯКУ

Всім Тим, хто в часі мойого горя спішив мені з поміччю й потіхою.

Сердечно дякую Всечеснішим Отцям: о. Володимирові Ґавлічеві ЧСВВ, пароховi, — о. Лаврентію Лавренюкові ЧСВВ, о. совітникові Я. Кеюшові, — о. Струкові ЧСВВ, та п. Іванові Хоминові — за переведення похоронних відправ; о. Христофорові Войтенові ЧСВВ і о. Ю. Катрієві ЧСВВ за духовну опіку в часі недуги мого мужа;

Високоповажаним Панам: Д-рові Ярославові Восвідці і Д-рові Климентієві Рогозинському дякую щиро за дбайливу, лікарську опіку й поміч в час хвороби мойого Мужа;

Дякую сердечно моїм Приятелям, Високоповажаним: Панству Біланам, п. Д. Білан, п. Д. Комаринській, п. З. Кулинич, п. А. Костюк, п. З. Костюк, п. М. Гузар, п. Л. Щур, які в час мойого горя і болю були при мені.

Рівнож щиро дякую членкам Марійської Дружини Непорочного Зачаття Матері Божої за відмовлення вервички при домовині Покійного.

ВП. П. Яремі П. дякую сердечно за точне і взірцеве виконання усіх дій і приготувань, потрібних до переведення похорону.

Усім сердечне СПАСИБІГ за пожертвовані Служби Божі, кондоленції і участь в похоронних відправах.

МАРІЯ з МАТУСЕВИХ МРИГЛОД

СОЮЗОВЦІ! ЦЬОГОРІЧНА ОРГАНІЗАЦІЙНА КАМПАНІЯ ПРИНЕСЛА ДОСІ 4,723 ЧЛЕНІВ. ЩЕ ТІЛЬКИ 1,277 ЧЛЕНІВ БРАКУЄ ДО 6,000. ДОКЛАДІТЬ УСІХ ЗУСИЛЬ ДЛЯ ДОПОВНЕННЯ ЦЬОГО ЧИСЛА, ЩОБ З ПОВНИМ УСПІХОМ ЗАКІНЧИТИ ЦЕЙ КОНВЕНЦІЙНИЙ РІК УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ!

Костюмівка „Лісових Чортів"

Традиція костюмівок, які уряджують пластуни із Куреня „Лісові Чорти" скоро досягне свого 50-ліття. Цю забаву, яка відбулася у залі Народного Дому в суботу 14 листопада ц. р. організувала т. зв. „молода фамілія", себто старші пластуни, члени Куреня „Лісові Чорти". Початок мав бути о год. 9-ій, але гості сходилися аж до півночі, бо ж самі організатори, прибирали, декорували залю, мусіли ще після закінчення праці „скочити" додому, щоб перебратися. Забава була весела, буфет приготовлений чортесами — смаковитий, а до танців грала оркестра „Амор", а співав Ігор Раковський.

Очевидно, найважливіша справа — це костюми. Опівночі відбулась дефіляда гостей у костюмах, вони під звуки гимну „Лісових Чортів" —„Гей, гу, гей га" відбули кількакратно променаду довкруги залі. По правді — костюмів могло бути більше, але й при цій скількості, жюрі таки довго і гарячо радило, спорило та дискутувало, заки, не без компромісів признало нагороди. Може справа була б легша, якщо б організатори на майбутнє згори окреслили, за що нагороджувати, за помисл, виконання, естетичні якості, оригінальність чи т. п. По нараді жюрі, в складі: пл. сеніорка Галя Хамула та Уляна Старосольська і старші пластуни Андрій Чорнодольський та Зенко Стахів, призвало: Першу нагороду: трьом постатям із казки „Аліція в країні чарів" — себто самій Аліції та двом близнюкам - потворкам. Після „паради костюмів" вони скинули із себе свої величезні гарбузоваті голови та пулькаті тулуби і тоді з-під цієї декорації об'явилися три стрункі пластунки їх куреня „Чорноморські хвилі": Галина Стецяк із Клівленду, Марта Савчук з Дітройту та Ганя Стрілець з Ню Йорку. Другу нагороду розділено на дві: пара —Лис Микита та мавпа Фрузя — у гуцульських строях та в масках. Мавпа носила ще мали плюшове мавпенятко, та для всякого випадку — нічничок. Лис Микита — номен омен — це був Ігор Микита, а Мавпа Фрузя — Тинька Гординська. Рівнорядну другу нагороду одержали Квітка і Метелик, а це були — Данило і Наталка Гусяк. Третю нагороду теж розділено, можна сказати поміж „Радість і журбу" — бо Весільної Торт — ст. пл. Ростик і Галя Міляничі, та Смерть і Гадюка — Марійка Геча і Орест Благий. Над цими двома парами найгарячіше спорили члени жюрі. Поза нагородами вирізнено ще близнят — обидвох Тершаківців. Дотепність помислу полягала в тому, що вони саме є батьками близнят. Вирізнено теж повну ґрації Кармен — Марту Галій, її супроводив Дон Хозе Юрій Денисенко. Були ще інші цікаві строї, як Поштова печатка і Посилка, може не так оригінальні як гарні і зграбні Тирольці, дотепні „Коля" і „Анколя", Циганка, Султан і т. п.

Настрій на забаві був гарний і веселий, а навіть найбільш консервативні старші гості мусіли признати, що молоді танцюють модерні „дикі танці" ґраціозно і гарно.

Та все таки, не „во гнів" організаторам, треба сказати, що під одним оглядом вони не придержуються доброї традиції Лісових Чортів. Пора хоч на пластових забавах ввести звичай, що треба дбати, щоб всі гості бавилися і танцювали зі всіми.

Костюмів могло бути більше, справді в американській дійсності не так то тяжко придумати й виконати стрій. Може якщо була б подана тематика — напр із казок і т. п. більше можна б знайти охочих її реалізувати.

У загальному забава була вдала. Присутніх около 200 осіб, бавилися весело до ранку.

У. С.

ПОНУРИЙ ЧОРНОГУЗ ГРЕЧКО

(Закінчення зі стор. 2-ої)

тан і Індію. У всіх тих країнах ганьбив він ЗСА як головну агресивну силу. Сойого поїздка до згаданих країн, може найкраще засвідчити маркантний факт: Гречко був головним ліквідатором політичної відлиги в Чехо - Словаччині, де з доручення Кремлю усунув Дубчека від влади і на його вєтський Союз представляв як „голуба миру".

Яке враження викликала місце призначив Густава Гусака. На засіданнях чехословацьких комуністичних лідерів Гречко поводився дуже нетактовно і з криком накидався навіть на сивоволосого президента Свобоку. Гусака це так розгнівало, що він звернувся до Кремлю з вимогою не посилати більше Гречка до Праги. З подібною вимогою виступили також і уряди інших сателітних країн.

Гречко удекорований одинадцятьма рядами відзнак і медаль, з якими з'являється скрізь на публічних виступах. Під його командою знаходиться понад тримільйонова армія. До його диспозиції також армії сателітних держав.

Студенти Гантер Коледжу в Ню Йорку...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

льше українських студентів, а їх там багато, і щоб зацікавити американську молодь та професуру українською проблемою, Клюб вирішив влаштувати великий український концерт. Він відбудеться у неділю 20-го грудня в авдиторії Гантер Коледжу о 4-ій г. дня. Студенти дуже прохають як можна більше українського громадянства прибути на той концерт. Голова Клюбу п-а Анна Фанок сказала: „Ми влаштовуємо український концерт у Гантер Коледжі для того, щоб познайомити американську молодь і професорів з українською культурою і мистецтвом, показати Ректорату і професорам Коледжу, що ми маємо велику підтримку збоку української спільноти в Ню Йорку, а це нам потрібне, бо хочемо домагатися відкриття окремих студій української мови, історії і літератури в Гантер Коледжі". Студентки сказали також, що вступ на концерт буде за добровільними датками і що чистий прибуток вони передадуть на Студентський Фонд допомоги для менш заможних, але здібних, українських студентів у тому коледжі. Дорадником Українського Клюбу є професор в тому коледжі д-р Василь Омельченко, який справедливо вважає, що великий український концерт у стінах такого репрезентативного американського коледжу покаже також українському громадянству, що українська студентська молодь є активною і глибоко зацікавленою в плеканні української мови, культури й традицій, які намагається нищити ворог на Рідних Землях.

У „Концерті української студентської молоді" 20-го грудня візьмуть участь: хор „Думка" під диригуванням проф. О. Берника, при фортеп'яні проф. А. Омельський, хор „Жайворонок" під диригуванням інж. Романа Степаняка, із солістками п-і Валею Жила-Наливайко і Мартою Кокольською-Степаняк, танцювальна група Осередку СУМА в Ню Йорку „Верховинці", під мистецьким керівництвом хореографа О. Гендзи, ансамбль бандуристок Осередку СУМА ім. ген.-хор. Т. Чупринки, квартет „Каравана" під керівництвом Б. Бемка; молода піяністка Наталка Даниш виконає твір композитора Ревуцького, а монтаж „Україні" рецитуватимуть Анна Лавро і Єлисавета Чарторийська. Концерт розпочне коротким словом голова Клюбу Анна Фанок, яка скаже про Україну і нашу культуру для американських слухачів.

До Гантер Коледжу з долини міста, „давнтавну", легко доїхати підземкою IPT „Лексінгтон евню", лінія ч. 6 — до зупинки „68 Ст." Треба брати не „експрес", а льокальний „сабвей". Адреса Гантер Коледжу: 695 Парк евню. Зацікавлені докладнішими інформаціями можуть потелефонувати вечорами до голови Українського Студентського Клюбу п-и Анни Фанок у Ню Йорку: 777 - 9520.

ТАРЗАН, Ч. 6472. Лікуючі мужі не знаходять ліку

Боюся, Тарзане! Вождь Меду шушукує з своїми лікуючими мужами занадто довго, щоб бути оптимістом щодо доктора Доміні!

Твоя правда, Момбаї! Ти кажеш те, що я думав! Хвороба цього малого чоловіка в його голові! Ми ще не винайшли перевіреного ліку! Але я слухатиму! Хай кожний з „великих мужів" скаже свою думку!

Правда, правда, Меду! Його голова дуже хвора! Думаю, що він не житиме довго! Правда, правда! Еге ж!